

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LV. — Wydana i rozesłana dnia 29. lipca 1910.

Treść: № 134. Rozporządzenie, dotyczące ogłoszenia regulaminu telefonicznego i taryfy telefonicznej.

134.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 24. lipca 1910,****dotyczące ogłoszenia regulaminu telefonicznego i taryfy telefonicznej.**

Na podstawie dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 25. stycznia 1847, l. 2581, Zb. ust. pol. Nr. 9, wydaje się umieszczony poniżej regulamin telefoniczny, który ma wejść w życie z dniem 1. stycznia 1911. Jednocześnie ogłasza się taryfę telefoniczną, służącą do uzupełnienia regulaminu telefonicznego, i wprowadza ją w życie również z dniem 1. stycznia 1911.

Z tą samą chwilą uchyla się rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 7. października 1887, Dz. u. p. Nr. 116, z dnia 20. marca 1893, Dz. u. p. Nr. 38, z dnia 22. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 254, z wyjątkiem § 23. i z dnia 4. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 259, oraz wszystkie inne przepisy, wydane dotąd a odnoszące się do przedmiotu regulaminu telefonicznego lub taryfy telefonicznej.

Abonentom telefonu wolno rozwiązać abonament drogą wypowiedzenia aż do dnia 31. października 1910 z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1911.

Weiskirchner wlr.

Regulamin telefoniczny.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Cel regulaminu telefonicznego.

Regulamin telefoniczny ustala na zasadzie wyłączonego ustawowego prawa rządu do tworzenia zakładów telegraficznych wszelkiego rodzaju warunki urządzenia i używania telefonów państwowych, stanowiących część składową telegrafów państwowych, o ile telefony te są przeznaczone dla publiczności do bezpośredniej ustnej korespondencji.

§ 2.

Telefony państwowe.

1. Telefony państwowe, które służą publiczności do bezpośredniej korespondencji ustnej, dzielą się na:

- sieci telefoniczne miejscowe,
- samoistne publiczne mównice telefoniczne,
- przewody telefoniczne międzymiastowe,
- samoistne stacje telefoniczne abonamentowe.

Każda sieć telefoniczna miejscowa obejmuje:

- jedną stację telefoniczną centralną lub kilka stacji takich,
- mównice,
- przewody łączące,
- ewentualne przewody pośredniczące.

Mównice sieci telefonicznych miejscowych dzieli się na:

- publiczne mównice telefoniczne,
- publiczne automaty telefoniczne,
- stacje telefoniczne abonamentowe,
- stacje telefoniczne służbowe.

2. Centralne stacje telefoniczne i publiczne mównice telefoniczne są urządzeniami telefonicznymi.

Żaden z urzędów telefonicznych, należących do pewnej sieci telefonicznej miejscowej, nie może leżeć dalej jak 25 kilometrów od któregośkolwiek innego urzędu i żaden dalej jak 15 kilometrów od głównej stacji centralnej (punkt 3.), a nadto żaden prócz głównej stacji centralnej nie może być włączony do międzymiastowego przewodu telefonicznego (punkt 11.).

3. Centralne stacje telefoniczne są urządzeniami, wykonującymi służbę telefoniczną, w których istnieją urządzenia do wzajemnego łączenia doprowadzonych do nich przewodów telefonicznych.

Jeżeli do pewnej sieci telefonicznej miejscowej należy kilka stacji centralnych, wówczas uważa się tę z nich za główną stację centralną, do której są doprowadzone przewody międzymiastowe. Inne stacje zowią się ubocznymi stacjami centralnymi, o ile nie uznano ich wyjątkowo ze względu na rozmiary za główne stacje centralne.

4. Publiczne mównice telefoniczne są urządzeniami, wykonującymi służbę telefoniczną, w których publiczność może prowadzić rozmowy telefoniczne.

Należą one do sieci telefonicznej miejscowej, jeżeli są złączone z centralną stacją telefoniczną w jeden urząd albo pozostają z nią w związku za pośrednictwem przewodu łączącego (punkt 8.) i leżą w obrębie granic, oznaczonych w punkcie 2.

5. Publiczne automaty telefoniczne są to mównice, ustawione w miejscu ogólnie dostępnym i połączone z centralną stacją telefoniczną, z których może korzystać każdy, kto wrzuci odpowiednią monetę.

6. Stacje telefoniczne abonamentowe są to mównice, połączone z urządzeniem telefonicznym lub telegraficznym, które Zarząd telegrafów państwo-

wych urzęda za wynagrodzeniem dla pewnych osób fizycznych lub prawniczych w ubikacjach mieszkalnych lub biurowych. Należą one do sieci telefonicznej miejscowej, jeżeli są połączone z jedną z jej stacyi centralnych.

Stacje abonamentowe, połączone bezpośrednio z urzędem, zowią się stacyami głównymi, zaś stacje, połączone w pierwszym rzędzie z inną stacją, stacyami ubocznymi. Jeżeli stacja uboczna znajduje się w tym samym budynku, co stacja, z którą jest bezpośrednio połączona (jej stacja łącząca), wówczas jest stacją uboczną wewnętrzną, a w przeciwnym razie stacją uboczną zewnętrzną.

Ogół przyrządów i przewodów, należących do stacyi, istniejącej sama dla siebie, albo do kilku połączonych ze sobą stacyi jednego abonenta, stanowi urządzenie abonamentowe.

7. Stacje telefoniczne służbowe są to mównice, urządzone wyłącznie dla celów urzędowych zakładu poczt i telegrafów. Dzieli się one również na stacje główne i uboczne i stoją co do ruchu telefonicznego na równi ze stacyami abonamentowymi.

8. Przewody telefoniczne, służące jedynie do łączenia centralnej stacyi telefonicznej z mównicami, należącymi do sieci telefonicznej miejscowej, lub do łączenia mównic tych między sobą, zowią się przewodami łączącymi.

Do łączenia mównic publicznych można używać także przewodów telegraficznych.

9. Do korespondencji między stacyami centralnymi tej samej sieci telefonicznej miejscowej służą przewody pośredniczące.

Jako przewody takie mogą być użyte także przewody telegraficzne (z ruchem telefonicznym).

10. Mównice publiczne, które nie należą do pewnej sieci telefonicznej miejscowej (punkt 4.), zowią się samoistnymi mównicami publicznymi.

11. Przewody telefoniczne międzymiastowe są to przewody telefoniczne, służące do wzajemnego łączenia sieci telefonicznych miejscowych i samoistnych mównic publicznych. Ogół ich stanowi sieć telefoniczną międzymiastową.

Jako przewody telefoniczne międzymiastowe mogą być użyte także przewody telegraficzne.

12. Stacje abonamentowe, połączone z urzędem telegraficznym, który nie jest równocześnie centralną stacją telefoniczną, zowią się samoistnymi stacyami abonamentowymi; należące do nich przewody nazywa się i tutaj przewodami łączącymi.

§ 3.

Warunki urządzenia telefonów państwowych.

Warunki urządzenia stacyi telefonicznych abonamentowych wraz z przynależnymi przewodami

łączącymi są uregulowane w rozdziale II. niniejszego regulaminu telefonicznego i w taryfie telefonicznej.

2. Inne telefony państwowe, wymienione w § 2., urzęda się jedynie wówczas, jeżeli w spodziewanych dochodach można znaleźć

a) pokrycie na umorzenie i oprocentowanie kosztów urządzenia,

b) pokrycie kosztów utrzymania i ruchu,

i jeżeli interesowani dopełnią warunków, które Zarząd postawi w poszczególnym wypadku celem zabezpieczenia tego wyniku.

Z zastrzeżeniem powyższem obowiązują w szczególności jeszcze następujące postanowienia:

3. Jeżeli ma się rozszerzyć sieć telefoniczną miejscową przez urządzenie ubocznej stacyi centralnej lub mównicy publicznej poza siedzibą głównej stacyi centralnej lub istniejącej już ubocznej stacyi centralnej, wówczas powinni interesowani pokryć z reguły wszystkie koszty urządzenia przewodu pośredniczącego względnie łączącego.

Jeżeli jednak zapewnione jest przyłączenie co najmniej dziesięciu głównych stacyi abonamentowych do urzędzić się mającej ubocznej stacyi centralnej, wówczas obniża się wspomniane świadczenie przy sieciach, które po rozszerzeniu liczą więcej jak 160 głównych stacyi abonamentowych, o połowę, a odpada zupełnie przy sieciach, które po rozszerzeniu liczą więcej jak 180 głównych stacyi abonamentowych.

4. Jeżeli nowa sieć telefoniczna miejscowa względnie nowa mównica publiczna ma otrzymać połączenie z innymi telefonami państwowymi zapomocą międzymiastowego przewodu telefonicznego, wówczas winni interesowani przyczynić się dodatkami 30 procentowym do kosztów urządzenia przewodu międzymiastowego.

Odnosi się to także, pomijając główne międzykrajowe przewody telefoniczne, do urządzenia międzymiastowych przewodów telefonicznych, mających na celu stworzenie nowych połączeń do rozmów dla istniejących już sieci telefonicznych miejscowych lub mównic publicznych.

W obu tych wypadkach wolno jednak Zarządowi zażądać także zamiast jednorazowego świadczenia ze strony interesowanych poręczenia oznaczonego przez Zarząd najniższego dochodu brutto na przeciąg najwyżej 10 lat.

5. Dopłaty z tytułu świadczeń stron interesowanych mają być uiszczone naraz z góry albo na podstawie osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu najwyżej w czterech ratach półrocznych, z których pierwsza musi być wpłacona jeszcze przed rozpoczęciem budowy. Dopłat tych nie można przywiązywać do jakichkolwiek warunków.

§ 4.

Używanie telefonów państwowych.

1. Państwowych telefonów można używać do rozmów (§ 39.) i do ruchu pośredniczącego (§ 51.).

2. Każdemu wolno korzystać z urzędów telefonicznych i publicznych automatów telefonicznych stosownie do ich przeznaczenia; korzystanie zaś ze stacji abonamentowych jest ograniczone (§ 22.) do abonenta i osób, przez niego dopuszczonych, z wyjątkami, podanymi w § 29, punkt 2. Codo ograniczeń w używaniu giełdowych mównic publicznych istnieją osobne przepisy.

3. Jeżeli Zarząd uważa to za konieczne, ma on prawo zastanowić służbę telefoniczną w ogóle, albo na pewnych liniach i dla pewnych rodzajów wiadomości, a to na czas oznaczony lub nieoznaczony.

4. Używanie telefonów państwowych do udzielania wiadomości telefonicznych, zagrażających bezpieczeństwu państwa lub wykraczających przeciw ustawom albo porządkowi publicznemu, jest zakazane (§§ 36. i 43., punkt 7.).

5. Postanowienia regulaminu telegraficznego co do kontrolowania treści telegramów mają analogiczne zastosowanie także do fonogramów.

6. Funkcjonariusze są obowiązani ułatwiać publiczności korzystanie z telefonu przez uprzejmą i chętną pomoc.

§ 5.

Godziny służbowe.

1. Godziny służbowe urzędów telefonicznych ustanawia Zarząd stosownie do potrzeby. Z reguły zgadzają się one z godzinami służbowymi dla telegrafu.

2. Urzędy telefoniczne nie mogą kończyć służby, dopóki nie załatwiono wszystkich rozmów, zgłoszonych przed upływem godzin służbowych, ustanowionych dla tego urzędu.

3. Urzędy telefoniczne są obowiązane dopuścić także poza przepisatymi godzinami służbowymi rozmowy państwowe, tudzież rozmowy prywatne w przypadkach, przytoczonych w § 48. pod lit. b, oraz w celu wezwania lekarzy, lekarzy weterynaryjnych lub akuszerek.

4. Funkcjonariusze, obecni w urzędzie poza godzinami służbowymi, wyznaczonymi dla służby telefonicznej, z powodu innych czynności służbowych, winni w tym czasie czynić według możliwości zadość żądaniu względem uskutecznienia połączeń telefonicznych.

5. W ruchu telefonicznym obowiązuje czas średnioeuropejski.

§ 6.

Przestrzeganie tajemnicy telefonicznej.

1. Tajemnicy telefonicznej przestrzega się ściśle.

2. Funkcjonariuszom zabrania się surowo wszelkiego uwiadomiania osób trzecich o osnowie rozmowy telefonicznej lub osnowie wiadomości, przesłanej telefonicznie, albo chociażby tylko o nazwiskach stron interesowanych, o liczbach ich stacji abonamentowych oraz o samym fakcie wezwania telefonicznego.

3. Także przysłuchiwanie się rozmowom stron poza granicami, wskazanymi względami służbowymi, jest wzbronione.

4. Przepisy regulaminu telegraficznego o postępowaniu z oryginałami telegramów, o doręczaniu w przypadku śledztwa karnosądowego i w przypadku konkursu, wreszcie o informacjach i odpisach obowiązują także co do fonogramów.

§ 7.

Odpowiedzialność Zarządu w sprawach służby telefonicznej.

1. Zarząd nie przyjmuje żadnej w ogóle odpowiedzialności za tok służby telefonicznej; nie odpowiada on w szczególności pod żadnym względem za szkody, któreby mogły powstać wskutek zastanowienia ruchu, przerw w ruchu, mylnego przesłania wiadomości, wskutek błędów lub opuszczeń w spisie abonentów telefonu albo wskutek innych omyłek lub przypadków, zaszłych w służbie telefonicznej.

2. Wzajemne upewnienie się o swej tożsamości jest rzeczą stron, komunikujących się ze sobą telefonicznie.

3. Zwrot należności nastąpić może jedynie w granicach, podanych w niniejszym regulaminie telefonicznym.

§ 8.

Zażalenia.

Zażalenia w sprawach służby telefonicznej można wnosić w urzędach telefonicznych, a niezależnie od tego także w dyrekcjach poczt i telegrafów. Przeciw każdemu rozstrzygnięciu dyrekcji dopuszczalne jest odwołanie do Ministerstwa handlu w ciągu terminu czterotygodniowego, licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia. Odwołanie należy wnieść do tej dyrekcji poczt i telegrafów, która wydała rozstrzygnięcie.

Rozdział II.

Abonament telefoniczny.

A. Istota i zawarcie abonamentu telefonicznego.

§ 9.

Istota abonamentu telefonicznego.

1. Na zasadzie abonamentu telefonicznego oddaje Zarząd abonentowi w używanie stację telefoniczną, połączoną bezpośrednio lub pośrednio z państwową centralną stacją telefoniczną lub państwowym urzędem telegraficznym, którą w razie potrzeby urządzi, i zobowiązuje się utrzymywać ją przez czas trwania abonamentu w dobrym stanie.

2. Abonent jest zobowiązany, opłacać punktualnie należności taryfowe względnie umówione, przestrzegać dokładnie przepisów, normujących używanie telefonu, chronić przyrządy i przewody państwowe od wszelkiej szkody i zwrócić je po upływie abonamentu (§ 28.).

§ 10.

Zawarcie abonamentu telefonicznego.

1. Kto chce zostać abonentem telefonu, winien wnieść do właściwej władzy (punkt 2.) zgłoszenie, podlegające obowiązkowi stemplowemu, które musi obejmować następujące szczegóły:

- a) imię i nazwisko (firmę), zawód i adres starającego się o stację abonamentową;
- b) w jakim miejscu, budynku, lokalu przemysłowym lub mieszkalnym ma się urządzić stację abonamentową;
- c) z którą stacją centralną (z którym urzędem telegraficznym), ewentualnie z którą inną stacją abonamentową ma się ją połączyć (§ 12.);
- d) przy stacjach głównych, czy żąda się połączenia samoistnego, czy też połączenia towarzyskiego we dwójkę lub we czwórkę (§ 13.);
- e) w jaki sposób stacja ma być używana (§ 19.);
- f) czy żąda się stacji całorocznej, czy stacji sezonowej (§ 20.);
- g) w jakim czasie ma się skutecznie połączenie;
- h) czy i pod jakim nazwiskiem ma się wciągnąć stację do spisu abonentów (§ 18.);
- i) od kogo (imię, nazwisko, adres) ma się pobierać należności;

k) oświadczenie, iż starający się o połączenie poddaje się wyraźnie i bezwarunkowo postanowieniom niniejszego regulaminu telefonicznego wraz z ewentualnymi przepisami uzupełniającymi i każdorazowej taryfie;

l) oświadczenie, iż dla wszystkich sporów powstałych w danym razie między Zarządem a abonentem telefonu (starającym się o połączenie), o ile wyjątkowo ma się je rozstrzygać w zwykłej drodze prawa i o ile one nie należą w myśl ustawy przed pewien sąd szczególnie, wyłącznie właściwy, mają być w pierwszej instancji wyłącznie właściwymi rzeczowo kompetentne sądy w siedzibie tej prokuratury skarbu, w której okręgu urzędowym znajduje się właściwa dyrekcja poczt i telegrafów;

m) podpis starającego się o połączenie lub jego pełnomocnika.

Do zgłoszenia należy dołączyć oświadczenia, wspomniane w § 11.

2. Do przyjęcia zgłoszenia jest powołana dyrekcja poczt i telegrafów. W sieciach telefonicznych miejscowych poza siedzibą dyrekcji poczt i telegrafów można jednak wnieść zgłoszenie także w dotyczącej centralnej stacji łączącej. Nie potrzeba, by zgłoszenie było wyraźnie przyjęte przez Zarząd; Zarząd zawiadomi jednak starającego się o połączenie, gdyby zachodziły przeszkody co do uskutecznienia połączenia w oznaczonym czasie lub w przeciagu odpowiedniego terminu.

3. Starający się o połączenie lub jego spadkobiercy mogą odstąpić każdej chwili od należycie podpisanego zgłoszenia, dopóki Zarząd nie poniósł żadnych kosztów na urządzenie połączenia. Jeżeli koszt taki już wynikły, wolno odstąpić od zgłoszenia jedynie wtedy, gdyby przed oddaniem stacji gotowej do ruchu zaszły zmiany w warunkach abonamentowych, upoważniające do wypowiedzenia stacji w myśl § 38., punkt 2.

Zgłoszenie traci moc obowiązującą także bez wyraźnie oświadczonego odstąpienia, jeżeli nie urządzono zgłoszonej stacji, zdolnej do użytku, w ciągu sześciu miesięcy, a o ile chodzi o połączenie ze stacją centralną, która ma być dopiero otwarta, w ciągu roku.

4. Zarząd zastrzega sobie prawo odmówienia zawarcia abonamentu telefonicznego bez podania powodów.

B. Urządzenie abonamentowe.

§ 11.

Umieszczenie stacji abonamentowej.

1. Stację abonamentową urządza się tylko w takim budynku, którego właściciel zobowiąże się

pisemną deklaracją, iż zezwoli nie tylko na wprowadzenie przewodu do budynku i na urządzenie w nim stacji, lecz także na umieszczenie i pozostawienie wszystkich urządzeń (dźwigarów na dachach lub murach itd.), potrzebnych do zaprowadzenia, konserwacji i rozszerzenia sieci telegraficznej i telefonicznej. Dostarczenie deklaracji tej według wzoru, ustanowionego przez Zarząd, jest rzeczą starającego się o połączenie.

2. Jeżeli starającemu się o połączenie nie służy prawo rozporządzania ubikacją, w której ma się urządzać stacja, wówczas winien on przedłożyć nadto pisemne zezwolenie osoby uprawnionej na urządzenie stacji.

Zezwolenie to obejmować ma także wolny dostęp organów, wymienionych w § 29., punkt 2., do urządzeń się mającej stacji abonamentowej w przypadkach, przewidzianych tamże pod a) i b).

3. Stacje, należące do tego samego urządzenia abonamentowego, można tylko wtedy umieścić w różnych budynkach, jeżeli to jest uzasadnione ruchem przedsiębiorstwa abonenta lub jego interesami osobistymi; umieszczenie takie podlega w każdym poszczególnym wypadku zatwierdzeniu Zarządu.

§ 12.

Połączenie stacji abonamentowej.

1. Z reguły łączy się główną stację abonamentową z najbliższą w danym wypadku państwową centralną stacją telefoniczną, względnie, gdy chodzi o samoistną stację abonamentową, z najbliższym w danej chwili państwowym urzędem telegraficznym. Jeżeli na życzenie abonenta zaprowadza się wyjątkowo połączenie z inną państwową centralną stacją telefoniczną (z innym państwowym urzędem telegraficznym), wówczas ustali Zarząd szczególne warunki takiego połączenia.

W niniejszym regulaminie telefonicznym oznacza się stację centralną (urząd telegraficzny) w stosunku do przyłączonych do niej stacji abonamentowych jako ich stację centralną łączącą (urząd łączący).

2. Stacje uboczne łączy się z reguły z tą główną lub uboczną stacją tego samego abonenta, leżącą w obrębie tej samej sieci telefonicznej miejscowej, względnie tego samego urzędu telegraficznego, którą abonent oznacza. Stację tę nazywa się w stosunku do stacji z nią połączonej jej stacją łączącą. Do obcych stacji abonamentowych i do stacji abonamentowych z połączeniem towarzyskiem (§ 13.) nie przyłącza się stacji ubocznych.

§ 13.

Połączenie samoistne, połączenie towarzyskie, wspólne połączenie centralne.

1. Połączenie stacji głównej ze stacją centralną może być uskutecznione albo za pośrednictwem przewodu, przeznaczanego wyłącznie dla stacji tej (połączenie samoistne), albo też za pośrednictwem przewodu, przeznaczanego nadto do połączenia jednej lub trzech innych stacji głównych (połączenie towarzyskie).

Stacja główna ma połączenie we dwójkę lub we czwórkę stosownie do tego, czy ma dzielić przewód łączący z jedną lub z trzema innymi stacjami.

2. Pomijając wyjątki, wspomniane w punkcie 3., nie zależy zgłoszenie stacji z połączeniem we dwójkę lub we czwórkę od warunku wykazania jednej, względnie trzech innych stacji, które ma się włączyć do tego samego przewodu; uzupełnienie połączeń towarzyskich oraz rozdział stacji, zgłoszonych dla połączenia we dwójkę lub we czwórkę, na poszczególne przewody towarzyskie należy do Zarządu.

3. Urządzenie połączenia towarzyskiego może być przywiązane do pewnych szczególnych warunków, jeżeli stacja, która ma być włączona, leży w większym oddaleniu od stacji centralnej.

Połączenia takiego nie uskutecznia się weale, jeżeli ze stacją centralną połączonych jest mniej niż 10 głównych stacji abonamentowych.

Niedopuszczalne są dalej połączenia towarzyskie dla stacji w wielkich hotelach, kawiarniach, biurach itp.

4. Zarząd zastrzega sobie prawo urządzenia w sieciach telefonicznych miejscowych, liczących najwyżej 200 głównych stacji abonamentowych, wspólnych połączeń centralnych dla większej ilości osób, starających się o połączenie (nie dla więcej jednak jak 20), na ich prośbę i pod szczególnymi warunkami.

§ 14.

Przewód łączący.

1. Zarząd oznacza drogę i sposób budowy przewodu łączącego wewnątrz i zewnątrz budynku, który ma być połączony. Jeżeli się przytem uwzględnią szczególne życzenia abonenta, wówczas winien on zwrócić spowodowaną tem w danym razie nadwyżkę kosztów.

2. Przewód łączący pozostaje zawsze własnością Zarządu.

§ 15.

Normalne wyposażenie stacyjne.

1. Zarząd oznacza, jakie przedmioty (przyrządy, baterje) należą do normalnego wyposażenia stacyj-

nego. Przedmiotów tych, pozostających własnością Zarządu, dostarcza Zarząd dla każdej stacji abonamentowej na podstawie abonamentu.

2. Przy pierwszym urządzeniu stacji służy abonentowi wybór pomiędzy typami przyrządów, używanymi przez Zarząd dla stacji abonamentowych. Jeżeli przyrządy tego samego typu bywają dostarczane w rozmaitem wykonaniu, należy uiścić za wykonanie kosztowniejsze nadwyżkę, oznaczoną przez Zarząd. Jeżeli abonent żąda później wymiany przyrządu, odpowiadającego jeszcze w zupełności wymogom ruchu, na inny przyrząd, chociażby tego samego typu i w tem samym wykonaniu, wówczas pobiera się należyłość za wymianę.

3. Zarząd zastrzega sobie prawo dopuszczenia na życzenie abonenta do normalnego wyposażenia stacyjnego także przyrządów, różniących się od typów wprowadzonych, i może albo sam nabyć przyrządy takie na rachunek abonenta albo pozostawić mu ich dostarczenie. W obu tych wypadkach będą przyrządy ustawione przez Zarząd i stanowią własność abonenta.

§ 16.

Urządzenia dodatkowe.

1. Wszystkie urządzenia, nie należące do normalnego wyposażenia stacyjnego, jako to dzwonki poboczne, osobne elementy bateryjne, zmienniki, kontakty zatyczkowe itp. nazywa się urządzeniami dodatkowymi. O ile urządzenia takie są dopuszczalne, o czem rozstrzyga Zarząd, dostarcza je i umieszcza Zarząd na życzenie i koszt abonenta. Przez to stają się one własnością abonenta.

2. Co do przyrządów, różniących się od typów wprowadzonych, obowiązują także przy urządzeniach dodatkowych postanowienia, wydane w paragrafie poprzedzającym.

3. Co do wyposażenia stacji abonamentowych w automaty istnieją osobne postanowienia.

§ 17.

Utrzymanie urządzenia abonamentowego w dobrym stanie i zmiany w urządzeniu tem.

1. Utrzymaniem stacji abonamentowych wraz z przewodami łączącymi i ewentualnymi urządzeniami dodatkowymi w dobrym stanie, oraz wszelkimi zmianami w urządzeniach tych, uznanymi przez Zarząd za potrzebne lub żądanymi przez abonenta i uznanymi przez Zarząd za dopuszczalne, zajmuje się wyłącznie Zarząd (§ 24. i 27.).

2. Bez wiedzy i zezwolenia Zarządu nie wolno przedsięwziąć żadnych zmian w urządzeniach technicznych, a zwłaszcza ani przyłączać ani odłączać przyrządów i stacji ubocznych.

Zabronione jest także samo rozbieranie lub otwieranie przyrządów, jak również umieszczanie przy nich jakichkolwiek urządzeń bez osobnego zezwolenia.

§ 18.

Oznaczenie stacji abonamentowych, spis abonentów telefonu.

1. Każda stacja abonamentowa otrzymuje oznaczenie służbowe, pod którym wykazuje się ją w spisach urzędowych i którym nazywa się ją w ruchu telefonicznym.

Za oznaczenie służy numer przewodu łączącego, wychodzącego ze stacji centralnej (numer połączenia).

Przy połączeniach towarzyskich, przy wspólnych połączeniach centralnych i w razie istnienia stacji ubocznych używa się dodatków do numerów dla odróżnienia kilku stacji, należących do jednego głównego przewodu łączącego.

2. Zarząd wyznacza numery przewodów łączących i służbową nazwę stacji i może zmienić je każdej chwili po poprzednim zapowiedzeniu, jeżeli uważa to za potrzebne.

3. Dla każdej sieci telefonicznej miejscowej wydaje się spis stacji abonamentowych (spis abonentów telefonu), ułożony w porządku alfabetycznym nazwisk.

4. Każdy abonent ma prawo do tego, aby w spisie tym zamieszczono jego stację z przytoczeniem jej nazwy służbowej (numeru wraz z ewentualnym dodatkiem) i adresu, tudzież z podaniem nazwiska i zawodu abonenta i ewentualnych godzin przyjęć. Zarząd może dopuścić na życzenie abonenta w miejsce jego nazwiska i zawodu nazwisko i zawód innej osoby lub inne oznaczenie, tudzież ewentualne dodatki osobne.

5. Stacje uboczne przytacza się z reguły jedynie sumarycznie, a tylko wtenczas szczegółowo, jeżeli chodzi o rozmaite adresy, jeżeli abonent odstąpił stacje te innym osobom do stałego używania (§ 22.) i wymienił wyraźnie osoby te celem przytoczenia ich w spisie, albo jeżeli abonent wykazuje inny uzasadniony interes w oddzielnym przytoczeniu stacji ubocznych.

6. Jeżeli pewna stacja abonamentowa ma być przytoczona w spisie w kilku miejscach albo jeżeli tekst, którego życzy sobie abonent, przekracza

zakres, ustanowiony przez Zarząd, wówczas winien abonent uiszczać osobną należytość roczną za umieszczenie w spisie, której wysokość dla poszczególnych spisów oznaczy Zarząd.

7. Na życzenie abonenta należy zaniechać zamieszczenia jego stacyi w spisie abonentów telefonu.

C. Używanie urządzenia abonamentowego.

§ 19.

Poszczególne sposoby używania. Połączenia z urzędem.

1. Rozmowy (§ 39.).

a) Każdej stacyi abonamentowej można w ogólności używać do rozmów miejscowych. W sieciach, nie liczących więcej jak 200 stacyi abonamentowych głównych, wolno abonentowi zrzec się na podstawie wyraźnego oświadczenia, odwołalnego każdej chwili, komunikacji z innymi stacyami abonamentowymi tej samej sieci telefonicznej miejscowej. W tym wypadku będzie jego stacya oznaczona jako połączenie z urzędem i nie może być także wzywana w ruchu miejscowym przez inne stacje abonamentowe.

Komunikacja połączeń z urzędem z mównicami publicznymi i publicznymi automatami telefonicznymi, należącymi do tej samej sieci telefonicznej miejscowej, nie podlega żadnemu ograniczeniu.

Rozmowy miejscowe mogą odbywać się także między samoistnymi stacyami abonamentowymi, będącymi również połączeniami z urzędem, a ich urzędem łączącym, jeżeli ten ostatni jest jednocześnie mównicą publiczną.

b) Pomijając wypadki, wymienione w § 48. pod lit. a) i b), można używać do zgłaszania rozmów w ruchu międzymiastowym jedynie tych stacyi abonamentowych, które podano wyraźnie jako uczestniczące w tym ruchu. Oświadczenia tego nie można ograniczyć do pewnych rodzajów rozmów; obejmuje ono także uprawnienie do nadawania wezwań do rozmów i odwołań rozmów, tudzież zapowiedzeń rozmów, oraz do żądania w poszczególnych wypadkach stałych połączeń za zapłatą.

Natomiast można w ruchu międzymiastowym wzywać każdą stacyę abonamentową.

c) Stacje abonamentowe, złączone we wspólne połączenie centralne, nie mogą z reguły brać udziału w ruchu dla rozmów międzymiastowych.

2. Ruch pośredniczący.

a) Pomijając wypadki, przytoczone w § 48. pod lit. b), można używać do nadawania telegramów

lub fonogramów tylko tych stacyi abonamentowych, których udział w ruchu dla pośredniczącego nadawania wyraźnie zgłoszono. Zgłoszenie to ma zawsze obejmować cały ruch dla pośredniczącego nadawania.

b) Czy i w jakim zakresie można używać stacyi abonamentowej do oddawania telegramów lub wiadomości publicznych, zależy od rozporządzenia abonenta.

Używanie stacyi abonamentowej do oddawania fonogramów nie jest przywiązane do takiego zarządzenia.

c) Czy i w jakim zakresie stacje abonamentowe, włączone we wspólne połączenie centralne, mogą uczestniczyć w ruchu pośredniczącym, postanawia Zarząd w każdym wypadku z osobna.

§ 20.

Zakres i trwanie używania. Stacje sezonowe.

1. O ile taryfa nie przewiduje pewnych granic, można używać każdej stacyi abonamentowej w dowolnym zakresie.

2. Można zawrzeć abonament co do całorocznego i półrocznego używania stacyi. W pierwszym wypadku służy stacya przez cały rok do rozporządzenia abonenta, w drugim wypadku jedynie w ciągu oznaczonego przezeń „sezonu“ (stacya sezonowa).

3. Sezon musi przypadać na okres ruchu centralnej stacyi łączącej (urzędu telegraficznego łączącego). Może on uleść jednorazowej przerwie. Abonent winien uwiadomić stacyę centralną (urząd telegraficzny) pisemnie i w czasie właściwym o początku i końcu sezonu (części sezonu). Wszelkie używanie stacyi poza tym czasem jest wykluczone.

4. Zarząd może uznać abonament na stacje sezonowe w poszczególnych sieciach telefonicznych miejscowych za niedopuszczalny.

5. O ile wchodzi w grę działalność centralnej stacyi łączącej (urzędu telegraficznego łączącego), jest używanie stacyi abonamentowych ograniczone do godzin służbowych tego urzędu z wyjątkami, przewidzianymi w § 5., punkt 2. i 3.

§ 21.

Połączenia stałe.

1. Stacyę abonamentową główną z połączeniem samoistnem można celem korzystania z niej poza godzinami służbowymi, ustanowionymi dla centralnej stacyi łączącej, wprowadzić przy końcu tych godzin aż do ponownego rozpoczęcia służby w stałe połączenie:

- a) z jedną lub kilkoma stacyami abonamentowymi tej samej sieci telefonicznej miejscowej;
- b) z inną stacją centralną tej samej lub sąsiedniej sieci telefonicznej miejscowej, która pełni służbę dłużej.

Połączenia z urzędem są wykluczone od pierwszego sposobu stałego połączenia.

2. Stałe połączenie ze stacją abonamentową albo ze stacją centralną może być uskuteczniane albo w pewnym poszczególnym wypadku na osobne żądanie albo regularnie na podstawie żądania, które ma rozciągać się najmniej na miesiąc. Stałego połączenia z kilku stacyami abonamentowymi można żądać tylko w ten ostatni sposób.

3. Uskutecznianie stałych połączeń wszelkiego rodzaju zależy od ich wykonalności i dopuszczalności, co podlega wyłącznie ocenieniu urzędowemu. Zezwolenie na regularne uskutecznianie połączeń stałych może być każdej chwili odwołane.

4. Do regularnego uskuteczniania połączeń stałych, za które należy opłacać miesięczny ryczałt za stałe połączenie, mają mieć nadto analogiczne zastosowanie postanowienia § 46., punkt 2., 4. i 5.

Jeżeli dla regularnego uskuteczniania połączenia stałego są potrzebne pewne osobne urządzenia techniczne, ponosi koszt ich abonent, który żąda połączenia.

5. Za połączenia stałe, których zażądano w poszczególnych wypadkach, należy uiszczać należytość za stałe połączenie.

§ 22.

Używanie przez osoby trzecie. Połączenia domowe.

1. W zasadzie wolno abonentowi odstąpić swoją stację do użytku osób trzecich, czy to za zapłatą, czy bezpłatnie.

2. Upoważnienie do używania automatów celem odpłatnego odstąpienia stacji abonamentowych do użytku osób trzecich zależy od osobnego zezwolenia Zarządu.

3. Jeżeli abonent korzysta ze zniżenia należytości abonamentowej dla swej stacji, wówczas może on zezwalać (§ 25.) na jej używanie w ruchu miejscowym jedynie swoim funkcyonaryuszom lub innym osobom, będącym w styczności z jego przedsiębiorstwem.

4. Jeżeli urządzenie abonamentowe obejmuje stacje w różnych budynkach (§ 11., punkt 3.), wówczas nie można odstępować odpłatnie żadnej z tych stacji do użytku osób trzecich bez poprzedniego zezwolenia Zarządu. Zezwolenie takie można odwołać każdej chwili.

(Polnisch.)

5. Jeżeli urządzenie abonamentowe ogranicza się do stacji w tym samym budynku, wówczas może abonent, pomijając wypadek, wymieniony w punkcie 3., odstąpić poszczególne stacje dowolnym osobom trzecim także stałe (połączenie domowe).

6. Zarząd nie wchodzi w żaden bezpośredni stosunek prawny względem osób, którym abonent odstępuje używanie swej stacji czy to stałe, czy w poszczególnych wypadkach.

§ 23.

Podręczniki.

1. Zarząd dostarcza abonentom bezpłatnie:

- a) dla każdej stacji abonamentowej instrukcję oraz spis mównic tej samej sieci telefonicznej miejscowej (spis abonentów telefonu, § 18.) z zastrzeżeniem ewentualnych ograniczeń, które będą ustanowione w taryfie;
- b) dla każdej stacji abonamentowej głównej wyciąg z regulaminu telefonicznego i z taryfy telefonicznej.

2. Po raz pierwszy odda się abonentowi podręczniki te przy sposobności urządzenia stacji. Podręczniki, wydawane periodycznie, oraz sprostowania będzie się później doręczać w każdym wypadku z osobna po ich wyjściu.

3. Za dostarczenie wspomnianych podręczników w większej ilości, niż podano wyżej, oraz za dostarczenie innych podręczników dostępnych dla publiczności mają abonenci płacić ustanowioną każdorazowo cenę sprzedażną lub abonamentową.

D. Obowiązki abonenta.

§ 24.

Należytości.

1. Za stacje abonamentowe uiszczać ma abonent roczną opłatę abonamentową według taryfy, którą Zarząd ułoży i ogłosi. Opłata abonamentowa obejmuje wynagrodzenie za urządzenie i utrzymanie w dobrym stanie przewodu łączącego i normalnego wyposażenia stacyjnego oraz za używanie stacji do rozmów w obrębie sieci telefonicznej miejscowej.

Taryfa postanawia, w których wypadkach pobiera się dodatek do opłaty abonamentowej albo ewentualną dopłatę do kosztów urządzenia przewodu.

2. Za utrzymanie w dobrym stanie urządzeń dodatkowych mają abonenci opłacać roczny ryczałt za konserwację.

W ryczałcie tym nie mieszczą się koszty wymiany całych przyrządów, kosztu zastąpienia przedmiotów zagubionych i kosztu naprawy takich przedmiotów, których uszkodzenie należy odnieść do zawinienia abonenta lub osób trzecich albo do pożaru. Wydatki wspomnianego rodzaju ma abonent pokryć osobno.

3. Za wychodzące ze stacyi abonamentowej rozmowy międzymiastowe, wezwania do rozmów, odwołania rozmów i zapowiedzenia rozmów, tudzież za połączenia stałe, uskutecznione w poszczególnych wypadkach, policza się abonentowi należności, odpowiadające taryfie.

4. Jeżeli ze stacyi abonamentowej nadaje się telefonicznie telegramy lub fonogramy, albo jeżeli do stacyi takiej przesyła się telefonicznie telegramy lub wiadomości publiczne stosownie do zarządzenia, wydanego przez abonenta, wówczas winien abonent zapłacić w pierwszym wypadku wszystkie należności, spadające na nadawcę, w drugim zaś wypadku należności za pośrednictwo i należności, które w danym razie ma opłacać odbiorca telegramu.

5. Inne należności obciążają abonenta stosownie do osobnych postanowień, istniejących w tym względzie.

§ 25.

Zniżenie opłaty abonamentowej.

1. Co do głównych stacyi abonamentowych z połączeniem samoistnem (z wyjątkiem połączeń z urzędem) korzystają ze zniżenia opłaty abonamentowej

- a) władze i urzędy państwowe oraz urzędy, należące do c. i k. najwyższych orszaków dworskich, na 50 procent;
- b) na podstawie wniesionej w każdym poszczególnym wypadku prośby inne urzędy publiczne (krajowe, gminne i kościelne) na 50 procent i
- c) na podstawie wniesionej w każdym poszczególnym wypadku prośby przedsiębiorstwa i zakłady ogólnej użyteczności na 70 procent kwoty taryfowej.

2. Taryfa postanawia,

- a) czy i w jakim zakresie abonenci, wymienieni pod 1, korzystają ze zniżenia opłaty abonamentowej także co do innych stacyi abonamentowych (stacyi głównych z połączeniem towarzyskiem, połączeń z urzędem, stacyi ubocznych);
- b) w których wypadkach i w jakim zakresie lekarze, lekarze weterynaryjni, tudzież dzienniki i korespondenecy dziennikarskie otrzymują zniżenie opłaty abonamentowej.

3. Zniżenie opłaty abonamentowej, przyznane władzom i urzędem, tudzież przedsiębiorstwom i zakładom ogólnej użyteczności, zależy od warunku używania odnośnych stacyi abonamentowych w ruchu miejscowym wyłącznie w granicach zakresu działania uprzywilejowanych abonentów (por. § 22., punkt 3.).

§ 26.

Płatność i uiszczanie należności.

1. Należność abonamentowa za stacje abonamentowe, używane całorocznie, wraz z dodatkami przypada do zapłaty w dniu 1. stycznia i 1. lipca w ratach półrocznych, płatnych z góry.

Jeżeli urządzono stację taką w ciągu półrocza, wówczas przypada część należności abonamentowej wraz z dodatkami, należąca się za czas aż do najbliższego 1. stycznia lub 1. lipca, a gdy czas ten wynosi mniej jak trzy miesiące, także pierwsza rata półroczna, do zapłaty w stacyi centralnej z chwilą oddania stacyi gotowej do ruchu, a ewentualnie (przy nowych sieciach telefonicznych) z późniejszą chwilą otwarcia ruchu.

Jeżeli w ciągu półrocza rozwiązano abonament stacyi używanej całorocznie najpóźniej do dnia 31. marca, względnie 30. września, wówczas zwraca się abonentowi należność abonamentową wraz z dodatkami, uiszczoną już za drugi, względnie czwarty kwartał kalendarzowy (w danym razie po potrąceniu należności za zwolnienie, § 32.).

Co do ewentualnego zwrotu należności abonamentowej wraz z dodatkami przy zwinieniu stacyi w myśl § 36., punkt 1., obowiązują postanowienia § 36., punkt 2.

Jeżeli w ciągu półrocza przybędzie dodatek do należności abonamentowej, wówczas przypada jego część, należąca się za czas aż do najbliższego 1. stycznia lub 1. lipca, a gdyby czas ten wynosił mniej jak trzy miesiące, także pierwsza rata półroczna, do zapłaty z chwilą zaistnienia stosunku uzasadniającego dodatek.

2. Należność abonamentowa wraz z dodatkami za stacje sezonowe jest płatną w ratach rocznych z góry w tym, z reguły na czas trwania sezonu przypadającym dniu 1. stycznia lub 1. lipca, który Zarząd wyznaczy raz na zawsze dla każdej poszczególniej stacyi.

Jeżeli w ciągu roku urządzono stację sezonową, wówczas przypada część należności abonamentowej wraz z dodatkami, należąca się za czas aż do wspomnianego terminu, a gdyby czas ten wynosił mniej jak trzy miesiące, także pierwsza rata roczna, do zapłaty w stacyi centralnej z chwilą oddania abonentowi stacyi gotowej do ruchu, a ewentualnie z późniejszą chwilą otwarcia ruchu.

Jeżeli rozwiązano abonament stacji sezonowej, wówczas zwróci się abonentowi z zastrzeżeniem, podaniem w punkcie 1., ustęp 4. (przypadek § 36.), opłatę abonamentową, uiszczoną już ewentualnie za kwartały późniejsze, wraz z dodatkami (w danym razie po potrąceniu należności za zwolnienie, § 32.).

Jeżeli przybędzie następnie dodatek do należności abonamentowej za stację sezonową, wówczas przypada część jego, należąca się za czas aż do wspomnianego terminu, a gdyby czas ten wynosił mniej aniżeli trzy miesiące, także pierwsza rata roczna, do zapłaty z chwilą zaistnienia stosunku, uzasadniającego dodatek.

3. Ryczałty za konserwację przypadają do zapłaty w ciągu istnienia odnośnych urządzeń dodatkowych w tym samym czasie i w tych samych ratach, co należność abonamentowa. Za nowo zaprowadzone urządzenia dodatkowe liczy się je jednak dopiero od początku najbliższego kwartału kalendarzowego, a za zniesione urządzenia dodatkowe aż do końca bieżącego kwartału kalendarzowego. Kwoty, uiszczone ewentualnie naprzód za dalsze kwartały, zwraca się abonentowi, a względnie zapisuje na ich rachunek.

4. Należność za ogłoszenie przypada do zapłaty w tym samym czasie i w tych samych ratach, co należność abonamentowa. Liczy się ją, począwszy od tego półrocza kalendarzowego, w ciągu którego wychodzi po raz pierwszy spis abonentów albo jego sprostowanie (dodatek) wraz z wpisem, podlegającym należności; musi ona być opłacana w razie utrzymania abonamentu w mocy aż do tego półrocza kalendarzowego wyłącznie, w ciągu którego wycofuje się z obiegu ostatni podręcznik, obejmujący wpis odnośny. Należność za ogłoszenie, uiszczoną ewentualnie z góry za to półrocze kalendarzowe i czas następny, zwraca się abonentowi, a względnie zapisuje na jego rachunek.

5. Płatne raty należności rocznych należy uiszczyć w siedmiu dniach po przedłożeniu lub przesłaniu odnośnego rachunku, gdyż w przeciwnym razie zastanowi się ruch urządzenia abonamentowego (§ 36.).

6. Jeżeli abonent ma uiszczyć dopłatę do kosztów urządzenia przewodu, należy złożyć ją przed rozpoczęciem budowy.

7. Należności, wynikające w poszczególnych wypadkach z ruchu telefonicznego (należności szczególne), kredytuje się abonentowi.

Należy je uiszczyć w siedmiu dniach po przedłożeniu lub przesłaniu odnośnego rachunku, gdyż w przeciwnym razie zastanowi się ruch stacji abonamentowej (§ 36.).

8. Co do uiszczania ryczałtu za stałe połączenie i należności za rozmowy zamówione porównaj § 21., punkt 4. i § 46., punkt 5.

§ 27.

Uiszczanie innych opłat.

1. Koszta urządzenia i robót, które Zarząd ma dostarczyć względnie przeprowadzić na rachunek abonenta, przypadają do zapłaty z chwilą oddania odnośnego przedmiotu lub wykonania roboty. Należy je uiszczyć w siedmiu dniach po przedłożeniu lub przesłaniu odnośnego rachunku, gdyż w przeciwnym razie zastanowi się ruch urządzenia abonamentowego (§ 36.).

2. Dla części powtarzających się rodzajów robót, które ma się wykonać na rachunek abonentów, ustanawia taryfa ryczałty lub stopy jednostkowe.

§ 28.

Odpowiedzialność abonenta za szkody.

Abonent odpowiada za ubytek przedmiotów, oddanych mu według inwentarza, i ich części składowych, oraz za uszkodzenie wyposażenia stacyjnego, zawinione przez niego lub osoby trzecie, wreszcie za przestrzeganie postanowień § 17., punkt 2.

§ 29.

Szczególne obowiązki abonenta.

1. Abonent odpowiada za dokładne zachowywanie w swej stacji abonamentowej przepisów manipulacyjnych, ustanowionych w danym czasie przez Zarząd, i ścisłe przestrzeganie zakazu, wypowiedzianego w § 17., punkt 2. Ma on, o ile to leży w jego mocy, dbać o to, aby z jego stacji odnoszono się do stacji centralnej zawsze tylko w tonie przyzwolnym.

2. Abonent jest dalej obowiązany donosić niezwłocznie stacji centralnej (urzędowi telegraficznemu) o ewentualnych przerwach w ruchu swej stacji i dozwolić, względnie zapewnić za dnia dostęp do swej stacji, a względnie jej użycie

a) należyście legitymującemu się personalowi Zarządu telegraficznego w miarę potrzeby służbowej,

b) należyście legitymującym się organom administracji publicznej w przypadkach, wymienionych w § 48., pod lit. b. celem sygnalizowania wypadków lub sprowadzenia pomocy.

E. Zmiana i rozwiązanie stosunku abonamentowego.

§ 30.

Przełożenie stacji abonamentowej.

Na miejscowe przełożenie stacji abonamentowej w obrębie tej samej sieci telefonicznej miejscowej zezwala się wskutek prośby abonenta pod następującymi warunkami:

1. Przy przełożeniu stacji do innego budynku lub innej ubikacji w tym samym budynku musi się dopełnić wymogów § 11. pod względem umieszczenia stacji.

2. Koszta przełożenia wewnętrznego urządzenia stacyjnego wraz z przewodem wewnętrznym ma w każdym razie ponieść abonent. Jeżeli przełożenie stacji do innego budynku przypada na ten czas, następujący po zawarciu abonamentu lub po poprzednim przełożeniu stacji, w ciągu którego abonent jest w myśl § 31., punkt 1. i 2. związany abonamentem, i jeżeli z powodu przełożenia stacji rozbiere się dotychczasowy przewód zewnętrzny całkowicie lub częściowo, jako położony zdala od ruchu, wówczas winien abonent wynagrodzić koszta urządzenia rozebranej części przewodu, których nie poniósł już ewentualnie w swoim czasie, oraz koszta rozebrania w stosunku do nieubiegłej jeszcze części czasu, w którym jest związany abonamentem.

3. Jeżeli przez przełożenie stacji zmienia się podstawy wymiaru należności, podanych w § 24., pod 1, wówczas należy wymierzyć je na nowo, począwszy od chwili przełożenia stacji. Ewentualną dopłatę taryfową do kosztów urządzenia przewodu ściąga się jednak tylko o tyle, o ile nie można skorzystać z pierwotnego przewodu łączącego.

§ 31.

Rozwiązanie abonamentu wskutek wypowiedzenia, upływu czasu lub konkursu.

1. Z reguły zawiera się abonament na czas nieoznaczony, a obie strony mogą rozwiązać go przez wypowiedzenie z upływem miesięcy marca, czerwca, września i grudnia (termin normalny), jednak nie przed upływem roku, licząc od oddania stacji, a ewentualnie późniejszego otwarcia ruchu w centralnej stacji łączącej (porów. § 26., punkt 1. i 2.). Zarządowi zastrzega się możność wykluczenia prawa do wypowiedzenia także na dłuższy przeciąg czasu, i to albo w poszczególnych wypadkach przy zawieraniu abonamentu albo dla całych kategorii stacji po myśli taryfy.

2. Przełożenie stacji do innego budynku wyklucza prawo do wypowiedzenia na taki sam przeciąg czasu, jak zawarcie nowego abonamentu w chwili przełożenia.

3. Wypowiedzenie należy wniesić na piśmie i musi się je doręczyć stronie drugiej najpóźniej na trzy miesiące przed tym terminem normalnym, w którym ma mieć skutek prawny.

4. Wypowiedzenie stacji głównej obejmuje także wypowiedzenie stacji ubocznej.

Jeżeli wypowiedziano stację główną, zanim jeszcze zaistniało prawo wypowiedzenia stacji ubocznej, wówczas rozwiązuje się przez to abonament stacji ubocznej równocześnie z abonamentem stacji głównej, jednak w razie wypowiedzenia ze strony abonenta pod warunkami, obowiązującymi co dozwolenia z abonamentu przed czasem właściwym (zobacz § 32.).

5. Zarząd zastrzega sobie prawo wyjątkowego zezwolenia na zawarcie abonamentów telefonicznych dla wystaw, kongresów itd. na czas z góry oznaczony pod osobnymi warunkami. W tym wypadku kończy się abonament z oznaczoną w tym celu chwilą bez poprzedniego wypowiedzenia.

6. Jeżeli abonent popadnie w konkurs, wówczas gaśnie abonament z upływem okresu czasu, za który zapłacono należności roczne, a w danym wypadku zaraz, o ile zarządca masy nie prosi wyraźnie o jego utrzymanie w mocy za zupełnem wyrównaniem zalegających ewentualnie należności.

§ 32.

Zwolnienie z abonamentu przed czasem właściwym.

1. Zarząd zastrzega sobie, iż może z ważnych względów słuszności (przeniesienia siedziby lub przedsiębiorstwa na inne miejsce, zwinienia interesu, śmierci abonenta itd.) zwolnić abonenta, a względnie jego spadkobierców wskutek prośby z abonamentu od najbliższego terminu normalnego także wówczas,

a) gdy nie dotrzymano terminu wypowiedzenia albo

b) gdy abonentowi w myśl § 31., punkt 1. i 2. nie przesłuza w tym terminie w ogóle prawo wypowiedzenia.

2. W obu wypadkach należy złożyć należność za zwolnienie, którą taryfa oznacza.

W przypadku *b)* należy nadto, jeżeli rozbiera się przewód łączący całkowicie lub częściowo, jako położony zdala od ruchu, wynagrodzić kosztą urządzenia rozbranej części przewodu, których abonent sam nie poniósł już ewentualnie w swoim czasie, oraz kosztą rozebrania w stosunku do nieubiegłej jeszcze części czasu, w którym tenże miał być związany abonamentem.

§ 33.

Przemiana stacji głównej na stację uboczną i odwrotnie.

1. Jeżeli abonent zgłasza przemianę stacji głównej na stację uboczną lub odwrotnie przemianę stacji ubocznej na stację główną, wówczas gaśnie dotychczasowy abonament z chwilą przemiany, a nowy abonament wchodzi równocześnie w życie.

2. Jeżeli przemiana stacji przypada na ten czas, następujący po zawarciu abonamentu lub po przełożeniu stacji, w ciągu którego abonent jest w myśl § 31., punkt 1. i 2. związany abonamentem, i jeżeli z powodu przekształcenia stacji rozbierze się dotychczasowy przewód zewnętrzny całkowicie lub częściowo jako położony zdala od ruchu, wówczas winien abonent wynagrodzić kosztą urządzenia rozbranej części przewodu, których nie poniósł już ewentualnie w swoim czasie, oraz kosztą rozebrania w stosunku do nieubiegłej jeszcze części czasu, w którym byłby związany dawnym abonamentem.

§ 34.

Zmiana w osobie abonenta.

1. W razie śmierci abonenta przechodzą jego prawa i obowiązki, wynikające z abonamentu, na jego spadkobierców.

2. Pomijając ten wypadek, może zmiana w osobie abonenta zajść jedynie za zezwoleniem Zarządu.

Zezwolenie to zależy od warunku wyrównania wszystkich należności, narosłych aż do tej chwili.

3. Starający się o przejęcie abonamentu winien prosić pisemnie o oddanie mu stacji, wykazując zgodę dotychczasowego abonenta, i złożyć przytem wyraźne oświadczenie, iż poddaje się bez zastrzeżeń niniejszemu regulaminowi telefonicznemu wraz z ewentualnymi przepisami uzupełniającymi, tudzież każdorazowej taryfie (porównaj § 10., punkt 1., lit *k*).

4. Przez przeniesienie przechodzą wszystkie prawa i obowiązki z abonamentu na obejmującego stację.

5. Przynależne stacje główne i uboczne można przenieść tylko łącznie i tylko na tę samą osobę.

6. O ile przeniesienie stacji abonamentowej pociąga za sobą nowy wymiar należności abonamentowej, postanawia taryfa.

§ 35.

Przerwa w ruchu.

Zarząd nie odpowiada za szkodę (§ 7.), powstającą dla stacji abonamentowej wskutek przerwy w ruchu. Usunie on jednak zaszłe przerwy w ruchu z wszelkim możliwym pośpiechem.

Jeżeli przerwa w ruchu, która powstała bez zawinienia abonenta lub innego posiadacza, trwała stale dłużej jak przez trzy tygodnie po dojściu do wiadomości Zarządu, wówczas nie pobiera się należności za czas przerwy.

§ 36.

Zastanowienie ruchu i zwinięcie stacji.

1. Zarządowi służy prawo zastanowienia ruchu urządzenia abonentowego bez wypowiedzenia albo zupełnego zwinięcia tego urządzenia:

- a) w razie zupełnego lub częściowego odwołania oświadczeń, wspomnianych w § 11., punkt 1. i 2.;
- b) w razie niepunktualnego płacenia należności;
- c) w razie nadużyć w korzystaniu z telefonu;
- d) w razie samowładnej zmiany urządzenia technicznego albo w razie rozmyślnego uszkodzenia, popełnionego przez abonenta, członków jego rodziny, domowników lub służbę;
- e) jeżeli osoby, korzystające ze stacji, ponownie i mimo poprzedniego ostrzeżenia abonenta obrażają ciężko przyzwoitość w stosunkach ze stacją centralną, albo jeżeli przez manipulowanie z przyrządami narażają na szwank zdrowie funkcjonariuszy;
- f) w razie ponownego wzbronienia dostępu do stacji organom, wymienionym w § 29., punkt 2.

2. Zarządzenie to nie uwalnia abonenta ani od odpowiedzialności, ciążącej na nim w myśl § 28., ani od obowiązku opłacania należności aż do najbliższego terminu normalnego, z którym można by rozwiązać abonament przez wypowiedzenie (§ 31.).

3. Za czas zastanowienia ruchu stacyi abonamentowej na zasadzie § 4., punkt 3. nie pobiera się należitości.

4. Zarząd nie odpowiada w żadnym razie za szkodę (§ 7.) powstałą wskutek zastanowienia ruchu.

§ 37.

Rozebranie stacyi.

1. W razie zwinięcia stacyi abonamentowej przeprowadza Zarząd, niezależnie od postanowienia, wydanego w § 32., punkt 2., swoim kosztem usunięcie należących do niego przyrządów i przewodów, a na życzenie abonenta i na jego koszt także rozebranie urządzeń stacyjnych, będących własnością abonenta.

2. Za przywrócenie stanu poprzedniego w ubikacjach, użytych do umieszczenia urządzeń stacyjnych wraz z przewodem wewnętrznym, nie odpowiada Zarząd pod żadnym względem.

§ 38.

Zmiana warunków abonamentu. Nadzwyczajne wypowiedzenie.

1. Należycie ogłoszonych zmian w postanowieniach regulaminu telefonicznego, odnoszących się do abonamentu telefonów, lub w postanowieniach taryfy telefonicznej nie można wprowadzać w życie co do zawartych już abonamentów przed drugim terminem normalnym (§ 26., punkt 1.), następującym po chwili ogłoszenia.

2. Jeżeli zmiana taka nakłada na abonentów ciężary lub pozbawia ich korzyści, wówczas może abonent wypowiedzieć urządzenia abonamentowe, których zmiana dotyczy, z chwilą wprowadzenia zmiany także wówczas, gdyby w myśl postanowień § 31. nie istniało jeszcze prawo wypowiedzenia z tym terminem normalnym.

Takie wypowiedzenie nadzwyczajne musi się dotyczyć Zarządowi na piśmie najpóźniej na dwa miesiące przed wspomnianą chwilą.

3. Zmiany regulaminu telefonicznego muszą być ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, a zmiany taryfy telefonicznej w dziennikach urzędowych.

Rozdział III.

Ruch telefoniczny.

A. Rozmowy.

§ 39.

Pojęcie i rodzaje rozmów.

1. Rozmowy telefoniczne umożliwiają osobom, znajdującym się przy dwóch różnych mównicach

(mównicach publicznych, publicznych automatach telefonicznych lub stacyach abonamentowych), na bezpośrednie wzajemne udzielanie sobie wiadomości telefonem.

2. Rodzaje rozmów są następujące:

a) rozmowy miejscowe:

Obie mównice, wchodzące z sobą w komunikację, należą do tej samej sieci telefonicznej miejscowej i otrzymują połączenie ze sobą za pośrednictwem stacyi centralnej;

b) rozmowy międzymiastowe:

Obie mównice nie należą do tej samej sieci telefonicznej miejscowej;

c) rozmowy wewnętrzne:

Obie mównice należą do tego samego urządzenia abonamentowego i komunikują się ze sobą bez pośrednictwa stacyi centralnej.

Uregulowanie ruchu dla rozmów wewnętrznych nie jest przedmiotem niniejszego regulaminu telefonicznego.

§ 40.

Używanie mównic publicznych i publicznych automatów telefonicznych do rozmów.

1. Mównic publicznych i publicznych automatów telefonicznych może używać do rozmów w ogóle każdy, kto opłaci należitości taryfowe; można jednak wykluczyć osoby, które dopuściły się nadużyć w korzystaniu z telefonu albo uszkodzeń urządzenia ruchowego, albo które są dotknięte chorobą zaraźliwą, jeżeli zachodzi obawa jej przeniesienia zapomocą aparatów telefonicznych.

2. Wspólne prowadzenie rozmowy przez kilka osób obecnych równocześnie w mównicy publicznej jest niedopuszczalne.

3. Korzystającemu z mównicy publicznej nie wzbrania się komunikowania się podczas rozmowy z innymi osobami obecnymi równocześnie.

4. Co do korzystania z giełdowych mównic publicznych istnieją osobne przepisy, różniące się częściowo od przepisów poprzedzających.

§ 41.

Podział rozmów według ich urzędowego traktowania.

Rozmowy dzieli się na trzy grupy:

1. Rozmowy państwowe: rozmowy, zgłoszone przez Jego c. i k. Apostolską Mość i przez członków Najwyższego Domu Cesarskiego albo z naj-

wyższego lub wysokiego polecenia tych osób; rozmowy, zgłoszone przez urzędy i organa, należące do c. i k. najwyższych orszaków dworskich, przez urzędy dyplomatyczne albo konsularne, dalej przez władze państwowe i wojskowe oraz komendy wojskowe, następnie rozmowy, prowadzone z jedną z tych władz wskutek pochodzącego od niej wezwania do rozmowy lub zapowiedzenia rozmowy.

Zgłaszający rozmowę państwową musi podać na odnośne wezwanie swe nazwisko i charakter, w danym razie także nazwisko i charakter swego mocodawcy i wylegitymować się w razie korzystania z mównicy publicznej.

2. Rozmowy służbowe, i to pilne i zwyczajne: rozmowy, odnoszące się do służby telefonicznej, prowadzone przez urzędy telefoniczne między sobą, dalej doniesienia i wiadomości, dotyczące badania przewodów telegraficznych lub telefonicznych, stanu linii, usunięcia przerw itp., oraz rozmowy, prowadzone przez kierownictwa budowy i z kierownictwami tymi co do budowy i konserwacji przewodów telegraficznych lub telefonicznych.

Organa, chcące prowadzić rozmowy służbowe, muszą podać swe nazwisko i charakter, a w danym razie także nazwisko i charakter swego mocodawcy i wylegitymować się w razie korzystania z mównicy publicznej.

3. Rozmowy prywatne, i to pilne i zwyczajne.

§ 42.

Porządek kolejny rozmów.

1. Przy prowadzeniu rozmów międzymiastowych na przewodach międzynarodowych mają rozmowy międzynarodowe bezwarunkowo pierwszeństwo przed rozmowami krajowymi.

2. Zresztą obowiązuje dla rozmów międzymiastowych następujący porządek kolejny:

- a) rozmowy państwowe,
- b) rozmowy służbowe pilne,
- c) rozmowy prywatne pilne,
- d) rozmowy prywatne zwyczajne,
- e) rozmowy służbowe zwyczajne.

W obrębie powyższych pięciu grup rozstrzyga wcześniejsze zgłoszenie rozmowy z tem ograniczeniem, iż rozmowy międzynarodowe na przewodach telefonicznych wewnętrznych mają pierwszeństwo przed rozmowami wewnętrznymi tej samej grupy.

3. Ten sam porządek kolejny obowiązuje dla rozmów miejscowych między sobą pod względem korzystania z mównicy publicznej. Rozmowy państwowe i rozmowy służbowe pilne mają pierwszeń-

stwo przed innymi rozmowami miejscowymi także co do korzystania z przewodu pośredniczącego.

4. Rozmowy międzymiastowe idą przed rozmowami miejscowymi.

Rozmowy miejscowe przerywa się na rzecz rozmów międzymiastowych, dla których przygotowano przewody międzymiastowe, a rozmowy dziennikarskie (§ 47.) na rzecz rozmów państwowych lub pilnych rozmów służbowych.

5. Na przewodach telegraficznych (§ 2., punkt 8., 9. i 11.) ma służba telegraficzna bezwarunkowo pierwszeństwo przed rozmowami telefonicznymi.

§ 43.

Czas trwania rozmów.

1. Pomijając przepisy punktu 5., nie są rozmowy państwowe i służbowe ograniczone co do czasu trwania.

2. Rozmowy prywatne, prowadzone w ruchu miejscowym między dwoma stacyami abonamentowymi z połączeniem samoistnem, między stacją taką a publicznym automatem telefonicznym albo wreszcie między dwoma publicznymi automatami telefonicznymi, nie są w ogóle ograniczone co do czasu trwania.

Jeżeli rozmowa taka wymaga użycia przewodu pośredniczącego (§ 2., punkt 9.), wówczas może stacja centralna przerwać ją po upływie sześciu minut, gdyby ten sam przewód pośredniczący był potrzebny dla ruchu innych mównic.

3. Dla rozmów prywatnych, prowadzonych w ruchu międzymiastowym albo w ruchu miejscowym przy użyciu mównicy publicznej (ze strony wzywającego lub wezwanego), obowiązuje jako jednostka czasu niepodzielny przeciąg trzech minut. Niezależnie od przepisów, zamieszczonych pod 4. i 5., oraz przepisów co do zamówionych rozmów nocnych (§ 46., punkt 3.) i rozmów dziennikarskich (§ 47., punkt 3.), można zgłaszać powyższe rozmowy na przeciąg jednej albo dwóch jednostek czasu i przedłużyć poza zgłoszony czas tylko raz jeden o jedną jednostkę i tylko wówczas, jeżeli w danej chwili niema innej zgłoszonej rozmowy międzymiastowej, do której przeprowadzenia trzeba by użyć tego samego przewodu międzymiastowego lub pośredniczącego albo tej samej mównicy publicznej.

Rozmowy prywatnej, prowadzonej przy użyciu mównicy publicznej w ruchu miejscowym, nie można i wtedy rozciągać na więcej jak dwie jednostki czasu, jeżeli w danej chwili jest zgłoszona inna rozmowa miejscowa, dla której przeprowadzenia trzeba użyć tej samej mównicy publicznej lub tego samego przewodu pośredniczącego.

4. W komunikacji z giełdową mównicą publiczną można zgłaszać rozmowy tylko na jedną jednostkę czasu i przeciągnąć je poza ten okres tylko wtedy, jeżeli niema innej zgłoszonej rozmowy giełdowej.

5. Czas trwania rozmów, w których uczestniczy stacya abonamentowa z połączeniem towarzyskiem, można poddać szczególnym ograniczeniom.

6. Przed przeprowadzeniem lub wykreśleniem zgłoszonej rozmowy międzymiastowej niedopuszczalne jest zgłoszenie nowej rozmowy tego samego wzywającego, względnie tej samej stacyi abonamentowej z tym samym wezwany, względnie z tą samą stacyą abonamentową.

7. Rozmowy, wykraczające przeciw zakazowi, objętemu § 4., punkt 4., przerwie się z urzędu bez względu na postanowienia powyższe, skoro ten ich charakter dojdzie do wiadomości urzędowej.

§ 44.

Należności za rozmowy.

1. Za rozmowy państwowe i prywatne, prowadzone w ruchu międzymiastowym albo wychodzące w ruchu miejscowym z mównicy publicznej, pobiera się należność za rozmowę.

2. Za jednostkę wymiaru i poboru należności za rozmowę uchodzi niepodzielny przeciąg czasu trzech minut.

3. Za pilne rozmowy prywatne pobiera się wyższą należność.

4. Należność za rozmowę ma zawsze złożyć strona wzywająca (porównaj § 49., punkt 4., i § 50., punkt 4.), a w szczególności winna ona, używając mównicy publicznej, złożyć należność tę z góry. Abonentom kredytytuje się należności za rozmowy.

5. Za rozmowy, wychodzące ze stacyi abonamentowej w ruchu miejscowym, nie pobiera się żadnej należności.

§ 45.

Płatność należności za rozmowy i początek czasu rozmowy, podlegającego opłacie.

1. Należność za rozmowę staje się z reguły płatną z chwilą, gdy uskuteczniło połączenie między mównicą wzywającą a mównicą wezwaną i gdy odnośne mównice publiczne są gotowe do użytku dla osoby wzywającego, względnie wezwanego.

Gdyby wzywający rzekł się prowadzenia rozmowy po tym momencie, jednak jeszcze przed rozpoczęciem rozmowy, albo gdyby okazało się po usku-

tecznieniu połączenia, że wzywający żądał go mylnie, wówczas przypada do zapłaty tylko należność za jedną jednostkę, choćby zgłoszono rozmowę na dwie jednostki, jeżeli zniszczono znowu połączenie przed rozpoczęciem się drugiej jednostki.

Połączenie ze stacyą abonamentową uboczną uważa się za uskutecznione z chwilą przeprowadzenia połączenia ze stacyą główną.

2. Z chwilą, podaną pod 1, rozpoczyna się z reguły także pierwsza jednostka rozmowy; w komunikacji z mównicami publicznymi (z wyjątkiem giełdowych mównic publicznych) nie wlicza się jednak do pierwszej jednostki rozmowy czasu, który upłynie aż do zgłoszenia się strony do telefonu, o ile czas ten nie przenosi jednej minuty.

3. Jeżeli rozmowa nie przychodzi do skutku z powodu błędu technicznego albo z powodu błędu w manipulacji urzędowej, albo jeżeli wzywający odstępuje od rozmowy, zanim jeszcze stacya centralna wezwała jego mównicę (stacyę abonamentową lub mównicę publiczną) do przeprowadzenia rozmowy, wówczas wykreśla się rozmowę i zwraca uiszczoną w danym razie należność za rozmowę w pełnej wysokości. Skoro uskuteczniło połączenie między oboma mównicami, można przeciw obojętności zapłaty zarzucić błędy techniczne lub błędy w manipulacji urzędowej jedynie wówczas, jeżeli podano je natychmiast do wiadomości organów urzędowych.

W razie istnienia błędów technicznych, uchyla się połączenie z urzędu i wykreśla rozmowę, nie licząc należności, jeżeli usiłowania doprowadzenia rozmowy do skutku okazują się niewątpliwie bezcelowe albo jeżeli od chwili uskutecznienia połączenia upłynęło trzy minuty, a usiłowania powyższe nie powiodły się.

4. Pod względem płatności należności za rozmowę jest w ruchu miejscowym obojętne, czy wezwana stacya abonamentowa albo wezwany publiczny automat telefoniczny zgłasza się czy nie.

Gdyby przerwano rozmowę miejscową, prowadzoną za opłatą należności, wskutek rozmowy międzymiastowej, wolno stronie wzywającej rzec się późniejszego kontynuowania rozmowy miejscowej i żądać zwrotu należności za niewyczerpaną jednostkę czasu rozmowy.

5. Jeżeli w ruchu międzymiastowym wezwana stacya abonamentowa (wezwany publiczny automat telefoniczny) nie odpowie na wezwanie stacyi centralnej we dnie (od godziny 8. rano do godziny 7. wieczór) w przeciągu jednej minuty, a w nocy (od godziny 7. wieczór do godziny 8. rano) w przeciągu trzech minut, wówczas wykreśla się rozmowę, nie licząc należności, chyba że wzywający chce czekać na stacyę wezwaną ponad podany czas.

W tym ostatnim wypadku rozpoczyna się z upływem powyższego czasu pierwsza jednostka rozmowy i przypada do zapłaty należność za całą rozmowę zgłoszoną.

6. W ruchu międzymiastowym jest obojętne pod względem płatności należności za rozmowę, kto daje odpowiedź w stacyi abonamentowej albo w publicznym automacie telefonicznym na wezwanie stacyi centralnej. Dla stacyi centralnej uchodzi osoba zgłaszająca się za stronę rozmawiającą.

7. Na przywołanie giełdzisty do przeprowadzenia rozmowy międzymiastowej w giełdowej mównicy publicznej wyznacza się czas dwóch minut bez względu na to, czy giełdzista jest stroną wzywającą czy wzwaną, z tym skutkiem, iż podlegający opłacie czas rozmowy nie rozpoczyna biec przed końcem tego terminu, jeżeli giełdzista nie zjawił się do telefonu już wcześniej. Co do początku wspomnianego terminu decyduje chwila, w której zarządzone przywołanie giełdzisty, bez względu na to, czy w chwili tej mównica publiczna była już dla niego przygotowaną czy nie.

8. Dla ruchu na przewodach międzymiastowych, połączonych wprost z giełdową mównicą publiczną, można wydać osobne przepisy co do zapadalności należności za rozmowę.

§ 46.

Zamówione rozmowy nocne.

1. Na pewne oznaczone godziny noene (od godziny 9. wieczór do godziny 6. rano) można zamawiać rozmowy międzymiastowe między dwoma oznaczonymi mównicami (stacyami abonamentowymi lub mównicami publicznymi), o ile na to zezwalają godziny służbowe interesowanych urzędów telefonicznych (§ 5.) albo o ile inne zarządzenia umożliwiają takie zamówienie. Rozmowy te korzystają z należności znizonych. Nie wolno ich używać sposobem przemysłowym do pośredniczącego przesyłania wiadomości dla osób trzecich.

2. Okres zamówienia wynosi pełny i niepodzielny miesiąc. Zamówienie odnawia się z miesiąca na miesiąc, jeżeli jedna albo druga strona nie cofnie się na osiem dni przed końcem bieżącego okresu zamówienia.

3. Najkrótszy czas trwania rozmowy zamówionej wynosi dwie, a najdłuższy cztery jednostki rozmowy. Poza zamówiony czas można przeciągnąć rozmowę jedynie po uiszczeniu pełnej należności za dalsze jednostki rozmowy i tylko wtedy, jeżeli w danej chwili nie ma innej zgłoszonej rozmowy.

4. Zamówienie można rozpocząć od dowolnego dnia; miesiąc zamówienia biegnie jednak tylko

od pierwszego lub szesnastego każdego miesiąca kalendarzowego. Należność za zamówienie, przypadająca za pierwszy okres miesięczny, należy w danym razie podwyższyć o tę kwotę częściową, jaka wypada za czas między dniem wejścia zamówienia w życie a dniem rozpoczęcia się okresu miesięcznego.

5. Kwotę, przypadającą za zamówienie, oblicza się za przeciętny okres trzydziestu dni; należy ją złożyć z góry.

6. Zamówione połączenie uskutecznia się z urzędu w oznaczonym czasie, o ile nie jest w toku rozmowa między dwoma innymi osobami, albo o ile nie zgłoszono rozmowy państwowej lub pilnej rozmowy służbowej.

7. Części czasu, niewyżyskanej w toku pewnej rozmowy, nie można przenieść na rozmowę późniejszą. Jeżeli jednak wcale nie wyżyskano czasu rozmowy albo nie wyżyskano go w zupełności, ponieważ zaszła przerwa w ruchu lub niemożność oddania przewodów do rozporządzenia, wówczas należy przyznać zamawiającemu, o ile to jest możliwe, jeszcze w ciągu tej samej nocy rozumu zastępczą w wymiarze niewykorzystanej części czasu.

Jeżeli po upływie tego czasu nie zaoferowano rozmowy zastępczej, zwraca się zamawiającemu na żądanie trzydziestą część miesięcznej należności za zamówienie stosownie do każdej straconej jednostki.

8. Rozmowy zamawia się w centralnej stacyi łączącej.

9. Przy stacyach abonamentowych z połączeniem towarzyskiem można wykluczyć lub ograniczyć zamawianie rozmów na pewne godziny noene.

§ 47.

Międzymiastowe rozmowy dziennikarskie.

1. Rozmowy międzymiastowe, prowadzone w czasie od godziny 9. wieczór do godziny 6. rano przez redakcyje dzienników i korespondenecyje dziennikarskie między sobą albo z odnośnymi zastępcami (redaktorami, współpracownikami, reporterami, korespondentami), korzystają ze znizienia należności za rozmowy, jeżeli zapłacono należność tę najmniej za 50 jednostek rozmowy w miesiącu.

2. Rozmowy tego rodzaju noszą nazwę „rozmów dziennikarskich“ i mogą być prowadzone w dowolnej godzinie w ciągu wspomnianej pory noenej, przyczem nie przysługuje im pierwszeństwo do pewnej godziny oznaczonej. Mają one swój porządek kolejny między zwyczajnymi rozmowami prywatnymi stosownie do zgłoszenia i mogą uleść przerwie na rzecz rozmów państwowych lub pilnych rozmów służbowych. Pilne rozmowy dziennikarskie są niedopuszczalne.

3. Rozmowy dziennikarskie można zgłaszać najdłużej na czas czterech jednostek. Co do przedłużenia rozmowy poza zgłoszony czas obowiązują postanowienia § 43., punkt 3.

4. Rozmowy dziennikarskie można wdrażać ze stacyi abonamentowej, istniejącej w redakcyi odnośnego dziennika lub należącej do korespondencyi dziennikarskiej, albo ze stacyi jednego z zastępców (redaktorów itd.) albo wreszcie z mównicy publicznej, pełniącej służbę nocną; zawsze jednak muszą one wychodzić z tej samej sieci telefonicznej miejscowej. Rozmowy te mogą rozciągać się na kilka międzymiastowych połączeń dla rozmów.

5. Redakcyje dzienników, korespondencyje dziennikarskie itd., które chcą korzystać ze zniżenia należności dla rozmów dziennikarskich, mają donieść o tem na piśmie właściwej dyrekcyci poczt i telegrafów, oznaczając mównicę i relacye międzymiastowe, których mają zamiar użyć do prowadzenia rozmów dziennikarskich.

6. Przyznane raz upoważnienie do prowadzenia rozmów dziennikarskich za zniżeniem rozciąga się na pełny niepodzielny miesiąc kalendarzowy i przedłuża się należąc do miesiąca na miesiąc, jeżeli Zarząd telegraficzny nie wypowie go na osiem dni przed końcem okresu bieżącego. Gaśnie ono z upływem miesiąca bieżącego wskutek wyraźnego zrzeczenia się uprawnionego albo w razie nieuiszczenia należności na czasie. Jeżeli upoważnienie do prowadzenia rozmów dziennikarskich za zniżeniem ma rozpocząć się w ciągu miesiąca kalendarzowego, wówczas łączy się odnośną częścią miesiąca z najbliższym miesiącem kalendarzowym w jeden okres i podwyższa w tym samym stosunku ilość rozmów, którą ma się zapłacić w tym okresie.

7. Należności za rozmowy dziennikarskie przypadają do zapłaty według postanowień § 45. Zgłoszenia rozmów dziennikarskich, dla których nie można było uskutecznić połączenia aż do upływu pory nocnej, wykreśla się, jeżeli nie zażądano wyraźnie ich utrzymania w mocy bez zniżenia należności.

8. Należności za rozmowy dziennikarskie kredytuje się aż do końca miesiąca kalendarzowego, w którym je przeprowadzono. Jeżeli z końcem miesiąca przeprowadzono mniej, aniżeli 50 jednostek rozmowy, względnie jeżeli z końcem okresu początkowego, przedłużonego w myśl punktu 6., przeprowadzono ich mniej, aniżeli wynosi stosunkowo podwyższona ilość jednostek rozmowy, wówczas (zniżone) należności za jednostki rozmowy, brakujące jeszcze do tej liczby, przypadają do zapłaty z chwilą powyższą. Przemieszczenie niewyzyskanych jednostek rozmowy na miesiąc najbliższy jest niedopuszczalne.

§ 48.

Rozmowy wolne od należności.

Z uwolnienia od należności za rozmowy korzystają:

- a) rozmowy służbowe z wyjątkiem przesyłania wezwań do rozmów, odwołań rozmów i zapowiedzi rozmów (§§ 49. i 50.);
- b) rozmowy, prowadzone w czasie niebezpieczeństwa pożaru lub powodzi albo innych katastrof elementarnych, przy innych publicznych wypadkach nieszczęśliwych, tudzież w razie napaści na bezpieczeństwo osób lub mienia, które mają na celu sygnalizowanie wypadku lub przywołanie organów bezpieczeństwa publicznego;
- c) w ruchu miejscowym doniesienia abonentów telefonu, wnoszone osobiście lub przez pełnomocników za pośrednictwem mównicy publicznej do właściwej władzy służbowej o przerwach w ruchu odnośnej stacyi abonamentowej.

§ 49.

Wezwanie do rozmowy, odwołanie rozmowy.

1. W ruchu międzymiastowym i miejscowym wolno drogą pośrednictwa urzędowego wezwać do rozmowy osobę, której nie można dowołać się przez pewną stacyę abonamentową.

Wezwanie to można wysłać zarówno ze stacyi abonamentowej jak i z mównicy publicznej i żądać niem, aby odnośna osoba zgłosiła się w mównicy publicznej, w publicznym automacie telefonicznym lub w stacyi abonamentowej.

2. Czas, w którym rozmowa ma się odbyć, można oznaczyć naprzód w obrębie godzin służbowych odnośnych urzędów telefonicznych. Zarząd nie przyjmuje jednak żadnej odpowiedzialności za dotrzymanie tego czasu.

3. Wezwanie może mieć na celu równoczesne jawienie się kilku osób.

Jest ono dopuszczalne tylko wtedy, gdy osoby, zawezwać się mające, mieszkają w miejscu siedziby mównicy publicznej lub stacyi centralnej, z którą stacya abonamentowa (publiczny automat telefoniczny) jest połączona, albo w najbliższej okolicy tego miejsca.

4. Ten, od którego wezwanie pochodzi, ma złożyć za jego urzędowe przesłanie i doręczenie osobie, która ma być przywołana, należność za wezwanie.

W ruchu międzymiastowym uważa się nadanie wezwania zarazem za zgłoszenie nastąpić mającej po niem rozmowy. Należność za tę rozmowę ma zatem zawsze zapłacić strona wzywająca.

W ruchu miejscowym powinna jedna lub druga strona zgłosić samoistnie rozmowę, która ma być przeprowadzona na skutek wezwania, a w razie użycia mównicy publicznej także opłacić ją.

Prócz ewentualnej opłaty za rozmowę miejscową nie pobiera się żadnych należności od strony, która ma być przywołana.

5. Należność za wezwanie staje się płatną w ruchu międzymiastowym z chwilą, gdy przesłano wezwanie do drugiego miejsca, a w ruchu miejscowym z chwilą, gdy zarządzone przywołanie osoby, która ma być wezwana.

6. Płatność należności za rozmowę, co do której wysłano wezwanie, stosuje się w ogóle do przepisów § 45. Należności tej nie pobiera się w ruchu międzymiastowym, jeżeli rozmowa nie przyjdzie do skutku z powodu, iż nie zastano osoby, która ma być przywołana, iż zaniechano doręczenia wezwania ze względu na zbyt wielką odległość wskazanego miejsca zamieszkania osoby, wezwać się mającej (punkt 3.), i w przypadku odwołania rozmowy (punkt 7.). Natomiast należność ta ma być uiszczoną w ruchu międzymiastowym, jeżeli osoba, przywołać się mająca odmawia zadośćuczynienia wezwaniu, albo jeżeli w chwili wdrożenia rozmowy (punkt 2.) ten, od którego wezwanie wyszło, nie zgłosi się w mównicy publicznej, względnie jeżeli jego stacja abonamentowa nie da odpowiedzi na zawołanie stacji centralnej.

7. Jeżeli w ruchu międzymiastowym ten, od którego wezwanie wyszło, zrzeknie się prowadzenia rozmowy po wyekspedowaniu wezwania, jednak jeszcze przed zawołaniem jego mównicy celem wdrożenia rozmowy, wówczas ma on uiszczyć należność za odwołanie rozmowy.

Odwołanie rozmowy prześle się urzędowo na miejsce przeznaczenia tak samo, jak wezwanie do rozmowy i doręczy osobie wezwanej, jeżeli tejsze doręczono już wezwanie do rozmowy. Należność za rozmowę, którą w danym wypadku już uiszczono, zwróci się.

Na życzenie strony można wyekspedować odwołanie rozmowy także w ruchu miejscowym.

8. Wezwanie do rozmowy i odwołanie rozmowy musi się nadać w języku zrozumiałym dla urzędu przyjmującego.

9. Jeżeli żądający połączenia zwraca uwagę przy zgłoszeniu rozmowy, iż osoba, z którą chce rozmawiać, jest obecna w mównicy publicznej (przy publicznym automacie telefonicznym), którą ma się wezwać, wówczas nie mają zastosowania przepisy o wezwaniu do rozmowy i o odwołaniu rozmowy.

§ 50.

Zapowiedzenie rozmowy.

1. W ruchu międzymiastowym wolno drogą pośrednictwa urzędowego zapowiedzieć stacyi abonamentowej, należącej do odległej sieci telefonicznej miejscowej, nazwisko osoby, z którą ma się prowadzić rozmowę z tejsze stacyi.

Zapowiedzenie to można wysłać zarówno ze stacyi abonamentowej jak i z mównicy publicznej.

2. Czas, w którym rozmowa ma się odbyć, można oznaczyć naprzód w obrębie godzin służbowych odnośnych urzędów telefonicznych; Zarząd nie przyjmuje jednak żadnej odpowiedzialności za dotrzymanie tego czasu.

3. Zapowiedzenie może odnosić się także do nazwisk kilku osób, jednak nie do różnych stacyi abonamentowych i różnych rozmów.

4. Ten, od którego zapowiedzenie pochodzi, ma złożyć za tegoż urzędowe przesłanie należności za zapowiedzenie, a za rozmowę międzymiastową, następującą po zapowiedzeniu, należność taryfową za rozmowę. Przy rozmowie tej uważa się go za stronę wzywającą tak, jak przy zgłoszeniu zwyczajnem.

5. Należność za zapowiedzenie i należność za rozmowę przypadają do zapłaty z chwilą, gdy rozmowa przyszła do skutku, i to także wtedy, gdyby rozmowę tę prowadziła inna osoba, a nie ta, którą wymieniono.

Jeżeli rozmowa nie przyjdzie do skutku wskutek błędu technicznego lub błędów w manipulacji urzędowej, wówczas nie opłaca się ani należności za zapowiedzenie ani należności za rozmowę. Jeżeli rozmowa odpadnie z innych powodów, pobiera się należność za rozmowę; w tym wypadku nie liczy się jednak należności za zapowiedzenie.

Za rozmowy pilne pobiera się w wypadku takim należność, przypadającą za rozmowy zwyczajne.

6. Zapowiedzenie musi się nadać w języku zrozumiałym dla urzędu przyjmującego.

B. Ruch pośredniczący.

§ 51.

Pojęcie, rodzaje i zasady ruchu pośredniczącego.

1. Przy ruchu pośredniczącym używają organa zakładu pocztowego i telegraficznego telefonu na życzenie nadawcy lub odbiorcy pewnej wiadomości celem jej nadania, przesłania lub oddania. Rodzaje ruchu pośredniczącego są następujące:

- a) pośredniczące przesyłanie telegramów,
- b) pośredniczące przesyłanie fonogramów,
- c) pośredniczące przesyłanie wiadomości publicznych.

2. Ruch pośredniczący może odbywać się zawsze jedynie w granicach pewnej sieci telefonicznej miejscowej. Połączenia telefoniczne, służące dla ruchu tego, stoją pod względem porządku kolejnego, czasu trwania i ewentualnej przerwy na równi z rozmowami miejscowymi.

3. Urząd, wchodzący w styczność ze stacją abonamentową celem telefonicznej przesyłki pośredniczącej, nie jest obowiązany do badania tożsamości osoby, która nadaje lub odbiera wiadomość w stacji abonamentowej.

§ 52.

Pośredniczące przesyłanie telegramów.

1. Pośredniczące przesyłanie telegramów może mieć miejsce:

- a) przy nadaniu z pewnej stacji abonamentowej do urzędu telegraficznego, będącego z nią w połączeniu telefonicznym miejscowym (z reguły do centralnej stacji telefonicznej);
- b) przy przesyłce między urzędem nadawczym i oddawczym, jeżeli oba te urzędy pozostają z sobą w połączeniu telefonicznym miejscowym, a nadawca zarządzi wyraźnie telefoniczną przesyłkę między nimi;
- c) na życzenie odbiorcy przy oddawczym przesłaniu do stacji abonamentowej, będącej w połączeniu telefonicznym miejscowym z urzędem telegraficznym.

2. Za telefoniczne przesłanie pośredniczące telegramu przy jego nadaniu, przesyłce lub doręczeniu należy zapłacić należność za pośredniczenie. Jeżeli przy pewnym telegramie schodzą się dwa lub trzy akty przesłania pośredniczącego, wówczas należy obliczyć należność powyższą osobno od każdego z nich.

Należność za pośredniczenie, przypadającą za telefoniczne nadanie lub telefoniczne przesłanie telegramu, ma złożyć nadawca, a należność za telefoniczne jego doręczenie odbiorca; abonentom telefonu kredytuje się tę należność.

3. Należność za pośredniczące przesłanie telegramu przypada do zapłaty, skoro ukończono dyktowanie telegramu, rozpoczęte z chwilą, gdy strona zawezwana oświadczyła, iż jest do odebrania gotowa, albo jeżeli przerwano dyktowanie tegoż wskutek zawinienia nadawcy lub odbiorcy.

4. Zresztą rozstrzygają co do pośredniczącego przesyłania telegramów postanowienia regulaminu telegraficznego.

§ 53.

Fonogram i jego przesłanie.

1. Fonogramy są to wiadomości, które albo

- a) przy nadaniu z pewnej stacji abonamentowej przesyła się telefonicznie do centralnej stacji łączącej (urzędu telegraficznego łączącego), poczem urząd ten przesyła je dalej na piśmie pocztą (pocztą pneumatyczną) albo umyślnym posłańcem, albo które
- b) nadaje się na piśmie w mównicy publicznej i które mównica tą drogą pośredniczącej przesyłki telefonicznej albo doręcza stacji abonamentowej tej samej sieci telefonicznej miejscowej albo przesyła centralnej stacji łączącej w tym celu, aby stacja ta przesyłała je dalej na piśmie pocztą (pocztą pneumatyczną) albo umyślnym posłańcem, albo które
- c) nadaje się na piśmie w stacji centralnej (w urzędzie telegraficznym) lub które nadchodzą posłańcem lub pocztą (pocztą pneumatyczną) w piśmie, adresowanem do urzędu, w tym celu, aby z urzędu tego zostały oddane telefonicznie do jednej z włączonych doń stacji abonamentowych.

2. W obrębie jednej i tej samej sieci telefonicznej miejscowej dopuszczalne jest tylko jednoznaczne telefoniczne przesłanie fonogramu. Natomiast fonogram, nadeszły do stacji centralnej (urzędu telegraficznego) drogą pośredniczącego przesłania telefonicznego i przesłany dalej przez urząd ten pocztą, może być w innej sieci telefonicznej miejscowej doręczony telefonem.

3. Nadawca oznacza w każdym wypadku sposób postąpienia z fonogramem stosownie do ewentualności, wymienionych w punkcie 1. Postanawia on także, czy ma się przesyłać fonogram pocztą albo pocztą pneumatyczną, w liście, na kartce korespondencyjnej lub w liście kartkowym.

4. Należność za fonogram składa się:

- a) z należności za pośredniczące przesłanie telefonem (należności za pośredniczenie), którą w razie zejścia się przy pewnym fonogramie dwóch aktów przesyłki pośredniczącej należy obliczyć za każdy akt osobno, i
- b) z należności za przesłanie pocztą (pocztą pneumatyczną) lub umyślnym posłańcem.

Należność tę ma zawsze uiścić nadawca. W razie nadania fonogramu ze stacji abonamentowej kredytuje się abonentowi należność; jeżeli nadano fonogram pisemnie w urzędzie, należy złożyć opłatę zaraz; jeżeli nadano go w piśmie do urzędu, powołanego do pośredniczącej przesyłki telefonicznej, musi się umieścić na piśmie ten znaczki wartościowe w wysokości opłaty za fonogram (lit. a i b).

5. Należytość za przesłanie pośredniczące przypada do zapłaty, skoro ukończono dyktowanie fonogramu, rozpoczęte po oznajmieniu strony wezwanej, iż jest gotową do jego odebrania, albo jeżeli dyktowanie to uległo przerwie wskutek zawinienia nadawcy lub odbiorcy.

Należytość za dalsze przesłanie pocztą lub pocztą pneumatyczną przypada do zapłaty z chwilą oddania spisanego fonogramu organowi służbowemu, powołanemu do dalszej ekspedycji.

6. Przy fonogramach, nadanych telefonicznie (punkt 1., lit. a), uważa się teksty pisemne, sporządzone w urzędzie łączącym na podstawie telefonicznego odebrania, za pochodzące od nadawcy.

7. Listy, karty korespondencyjne i karty poczty pneumatycznej, których treść ma być podana stacyi abonamentowej telefonicznie (punkt 1., lit. c), muszą być adresowane do stacyi centralnej (urzędu telegraficznego), zaopatrzone po stronie adresu w lewym brzegu górnym uwagą „Fonogram“ i w całości opłacone (punkt 4.), w przeciwnym bowiem razie prześle się je drogą pocztową zamiast pośredniczącego przesłania telefonem.

8. Po telefonicznem przesłaniu fonogramu do stacyi abonamentowej dołącza się na żądanie pocztą urzędowe wygotowanie w liście służbowym, wolnym od opłaty pocztowej.

9. Zarząd zastrzega sobie prawo wykluczenia lub ograniczenia ruchu fonogramów w poszczególnych sieciach telefonicznych miejscowych.

§ 54.

Pośredniczące przesyłanie wiadomości publicznych.

1. Na życzenie abonenta telefonu może urząd telegraficzny (centralna stacya telefoniczna), będący

w połączeniu telefonicznem miejscowem z jego stacyą abonamentową, przesyłać mu telefonem wiadomości publiczne, które nadchodzą peryodycznie do urzędu tego.

Tego pośredniczącego przesyłania telefonicznego musi się żądać co najmniej na jeden cały miesiąc.

Do jakich rodzajów wiadomości publicznych może ono odnosić się, oznacza w każdym wypadku taryfa.

2. Za telefoniczne przesyłanie wiadomości publicznych ma odbiorca opłacać należytość za pośredniczenie; co do jej płatności i uiszczania mają mieć analogiczne zastosowanie przepisy o należytości za pośredniczące przesyłanie telegramów.

3. Zarząd zastrzega sobie prawo wykluczenia lub ograniczenia pośredniczącej przesyłki wiadomości publicznych w poszczególnych sieciach telefonicznych miejscowych.

§ 55.

Uwolnienie od należytości za przesyłkę pośredniczącą.

1. Od opłacania należytości za pośredniczące przesyłanie telegramów są uwolnieni: Jego c. i k. Apostolska Mość i członkowie Najwyższego Domu cesarskiego, dalej urzędy i organa, należące do c. i k. najwyższych orszaków dworskich.

2. Nie pobiera się należytości za przesyłkę pośredniczącą ani przy nadaniu ani przy przesłaniu ani przy oddaniu telegramu lub fonogramu, jeżeli nadano go podczas niebezpieczeństwa ognia lub powodzi albo innych wydarzeń elementarnych, przy innych publicznych wypadkach nieszczęśliwych, tudzież w razie napaści na bezpieczeństwo osób lub majątku celem sygnalizowania wypadku lub przywołania organów bezpieczeństwa publicznego.

przed ich wejściem w życie w dziennikach urzędowych. Jeżeli wskutek zmiany tej podwyższa się opłata abonamentowa, wówczas jest abonent uprawniony do nadzwyczajnego wypowiedzenia w myśl § 38., p. 2. regulaminu telefonicznego.

§ 3.

Granice rozmów w poszczególnych klasach taryfy.

(Do § 20., p. 1. r. t.)

1. Stacje telefonów biurowych z połączeniem samoistnem dzieli się stosownie do stopnia ich używania w ruchu dla rozmów miejscowych na stacje o ruchu bardzo wielkim, wielkim i słabym, przy czem uważa się za ruch bardzo wielki (klasa taryfy *A*) ilość 6001 do 12.000 własnych wezwań, za ruch wielki (klasa taryfy *B*) ilość 3001 do 6000 własnych wezwań, a za ruch słaby (klasa taryfy *C*) ilość najwyżej 3000 własnych wezwań na rok.

Wrazie przekroczenia najwyższej ilości wezwań, oznaczonej dla klasy taryfy *A*, można zobowiązać abonenta do zgłoszenia dalszej stacji.

2. Stacji telefonicznych w mieszkaniach z połączeniem samoistnem (klasa taryfy *D*) nie można używać w ruchu dla rozmów miejscowych do więcej jak 2400 własnych wezwań na rok, gdyż w przeciwnym razie podlegają one taryfie dla telefonów biurowych.

3. Do ustalenia ilości wezwań służy obrachunek na podstawie liczeń, dokonywanych jako próby wyrywkowe w centralnych stacjach telefonicznych w dniach obranych przez Zarząd, o których wyniku zawiadania się zawsze abonenta dodatkowo w ciągu trzech dni. Przy liczeniach tych nie uwzględnia się wezwań w ruchu dla rozmów międzymiastowych, tudzież w ruchu dla pośredniczącego przesyłania telegramów i fonogramów, wreszcie próśb o skutecznienie połączenia stałego. Natomiast dolicza się wezwania w zryczałtowanym ruchu okręgowym do wezwań w ruchu miejscowym. Z wezwań w ruchu miejscowym pomija się przy obrachunku:

- a) wezwania, które nie doprowadziły do połączenia, ponieważ przewód, który miał być użyty, był zajęty;
- b) wezwania, przy których wskutek przesłyszenia lub omyłki manipulacyjnej organu centralnej stacji telefonicznej połączono ze stacją wzywającą inną stację a nie stację żadaną, jeżeli fakt mylnego połączenia podano natychmiast do wiadomości odnośnego organu;
- c) wezwania, na które mimo skutecznego połączenia nie przychodzi rozmowa do skutku z powodu stwierdzonej urzędownie przeszkody w przewodzie lub w przyrządach;

d) wezwania, pochodzące dowodnie od osób wymienionych w § 29., p. 2. r. t. pod lit. *a* i *b*.

Jeżeli centralna stacja domowa pewnego abonenta jest połączona z państwową centralną stacją telefoniczną dwoma lub więcej przewodami łączącymi, wówczas można w tym samym dniu liczyć wezwania dla wszystkich przewodów z tym skutkiem, iż dla każdego z nich rozstrzyga przeciętny wynik dnia liczenia.

4. Każdej stacji z połączeniem towarzyskiem we dwójkę (klasa taryfy *E*) można używać w jednym dniu przeciętnie do dwunastu połączeń, a każdej stacji z połączeniem towarzyskiem we czwórkę (klasa taryfy *F*) w jednym dniu przeciętnie do ośmiu połączeń o średnim czasie trwania, wynoszącym pięć minut. Przytem jest obojętne, czy połączenia przychodzą do skutku na własne wezwanie stacji albo na wezwanie obce, czy w ruchu dla rozmów, czy też dla pośredniczącego przesyłania. Jeżeli poszczególne połączenie trwa krócej lub dłużej, wówczas wzrasta, względnie zmniejsza się w tym samym stosunku także ilość dopuszczalnych połączeń.

5. Korzystanie z przewodu towarzyskiego kontroluje się zapomocą przyrządu liczącego, umieszczonego przy aparacie stacyjnym, w ten sposób, iż z różnicy pomiędzy dwoma odczytaniami, rozdzielonymi okresem przynajmniej jednomiesięcznym, stwierdza się ilość przypadających przeciętnie na jeden dzień połączeń, zredukowanych do czasu trwania pięciu minut.

6. W razie ponownego przekroczenia granic rozmowy w stacji towarzyskiej wzywa się abonenta, aby zgłosił się do wyższej klasy taryfy (połączenia samoistnego, względnie połączenia towarzyskiego we dwójkę).

Jeżeli przez przekroczenie ustanowionych granic rozmowy w stacji towarzyskiej wyczerpuje się wspólny przewód łączący w ten sposób, iż przez to reszta stacji, włączonych do tego samego przewodu, jest upośledzona w swem prawie jego współużywania, wówczas ma Zarząd z powodu takiego nadużycia stacji nadto w myśl § 36., lit. *c* regulaminu telefonicznego prawo zarządzenia natychmiastowego zastanowienia ruchu lub zwinienia stacji.

7. Stacji abonamentowej klasy taryfy *G* można używać w dowolnej mierze, pomijając wykluczoną zasadniczo komunikację ze stacjami abonamentowymi tej samej sieci telefonicznej miejscowej.

§ 4.

Zaliczenie stacji abonamentowych do klas taryfy.

1. Nowo urządzone stacje abonamentowe z połączeniem samoistnem zalicza się, o ile jako

połączenia z urzędem nie należą do klasy taryfy *G*, na razie tymczasowo do klasy taryfy *C* albo *D* stosownie do ich umieszczenia w ubikacji biurowej lub mieszkalnej.

2. Następnie liczy się w czterech kwartałach, następujących po urządzeniu, zawsze w dniu powszednim, i to za każdym razem w innym dniu tygodnia wezwania, wychodzące ze stacyi abonamentowej (pierwszy okres liczenia). Kwota przeciętna wyników tego czterokrotnego liczenia z pominięciem ewentualnych ułamków, pomnożona przez 300, daje ogólną ilość wezwań w ciągu roku.

Te stacje telefonów biurowych, z których według obliczenia powyższego wychodzi najwyżej 3000 wezwań, będą zaliczone stanowczo do klasy taryfy *C*, reszta zaś tymczasowo do klasy *A* lub *B*, a to stosownie do ilości wezwań.

Podobnie też zaliczy się te stacje telefoniczne w pomieszkaniach, z których według wyniku pierwszego okresu liczenia nie wychodzi więcej jak 2400 wezwań rocznie, stanowczo do klasy *D*, resztę zaś tymczasowo do tej klasy telefonów biurowych, która odpowiada ilości ich wezwań.

3. Co do stacyi abonamentowych, zaliczonych tymczasowo do klas *A*, *B* i *C*, odbędzie się w najbliższych czterech kwartałach, każdym razem w dzień powszedni, ponowne liczenie wezwań (drugi okres liczenia); z ilości wezwań, przypadających przeciętnie na jeden dzień z pominięciem ewentualnych ułamków, pomnożonej przez 300, oznaczy się ilość wezwań w roku. Gdy stacja według wyników obu okresów liczenia podpada pod tę samą klasę taryfy, wówczas zalicza się ją stanowczo do tej klasy, gdyby zaś rzecz miała się przeciętnie, należy w następnych czterech kwartałach uskuteczyć jeszcze raz w ten sam sposób czterokrotne liczenie (trzeci okres liczenia), poczem zalicza się odnośną stację do tej klasy taryfy, która wypada ze średnich wartości tych trzech okresów liczenia.

4. Stanowcze oznaczenie klas taryfy oddziaływa wstecz aż do chwili urządzenia stacyi. Każdy abonent winien zatem zapłacić dodatkowo różnicę należności, wypadającą ewentualnie na rzecz Zarządu, także za czas, który upłynął od tej chwili, podczas gdy z drugiej strony zapisze się na jego rachunek, względnie zwróci mu się różnicę, która wyniknie na jego korzyść.

5. Przy stacjach sezonowych obejmuje każdy okres liczenia cztery obliczenia, które mają być podjęte w ciągu sezonu w różnych miesiącach kalendarzowych. Jeżeli sezon obejmuje mniej aniżeli cztery miesiące kalendarzowe, wówczas należy wstawić w rachunek wynik tych liczeń, które odpadły, jako zero.

6. Nowo utworzone stacje abonamentowe zalicza się do klas taryfy *E* i *F* stosownie do tego, czy zgłoszono je jako połączenie towarzyskie we dwójkę lub we czwórkę, a bez względu na to, czy inne stacje, należące do połączenia towarzyskiego, są już w ruchu czy nie.

7. Co do zaliczenia nowo utworzonych stacyi abonamentowych do klasy taryfy *G* rozstrzyga ich zgłoszenie jako połączenia z urzędem.

§ 5.

Zmiana klasy taryfy.

1. Jeżeli przy poszczególnych stacjach abonamentowych klas taryfy *A* i *B* zajdą po ich stanowczym zaliczeniu wskutek zmiany w urządzeniu abonamentowym lub w ruchu przedsiębiorstwa abonenta istotne różnice w używaniu telefonu, które mogłyby spowodować zaliczenie do innej klasy, wówczas należy na życzenie abonenta przeprowadzić ponowne liczenia w sposób, podany w § 4., i stosownie do nich wymierzyć opłaty abonamentowe.

2. Przedsięwzięcie nowego liczenia może polecić także Zarząd, jeżeli spostrzeżono istotne wzmożenie się użycia stacyi abonamentowej, należącej do klasy taryfy *A*, *B*, *C* lub *D*, albo jeżeli należy spodziewać się tegoż wskutek rozszerzenia urządzenia abonamentowego, jego przejścia na innego abonenta itd.

3. W każdym razie należy kontrolować zachowanie granic rozmów w klasach taryfy *A*, *B*, *C* i *D* zapomocą liczeń w każdym piątym roku po ostatnim stanowczym zaliczeniu stacyi.

4. Jeżeli przy ponownych liczeniach wynik pierwszego okresu liczenia zgadza się z dotychczasowym zaliczeniem stacyi, wówczas pozostawia się zaliczenie to i nadal jako zaliczenie stanowcze. W przeciwnym razie zarządza się na razie tymczasowe zaliczenie stacyi do klasy taryfy, odpowiadającej wynikowi liczenia, a następnie oznacza stanowczo klasę taryfy na podstawie wyniku drugiego okresu liczenia, w danym zaś razie na podstawie przeciętnego wyniku trzech okresów liczenia.

5. Oznaczenie to oddziaływa wstecz aż do tego terminu płatności, który nastąpił po pierwszym dniu liczenia w pierwszym okresie liczenia. Każdy abonent winien zatem zapłacić dodatkowo różnicę należności, wypadającą ewentualnie na rzecz Zarządu, także za czas, który upłynął od powyższego terminu płatności, podczas gdy z drugiej strony zapisze się na jego rachunek, względnie zwróci mu się różnicę, która wyniknie na jego korzyść.

Za czas, ubiegły aż do wspomnianego terminu płatności, nie przeprowadza się dodatkowego wyrównania opłat.

6. W razie przeniesienia stacyi abonamentowej, zaliczonej do klasy taryfy *C*, z ubikacyi biurowej do ubikacyi mieszkalnej zaliczy się ją, począwszy od najbliższego terminu płatności, do klasy taryfy *D*, jeżeli ostatnie zaliczenie stacyi nie było oparte na liczbie więcej jak 2400 wezwań na rok.

7. W razie przeniesienia stacyi abonamentowej, zaliczonej do klasy taryfy *D*, do ubikacyi biurowej albo w razie przyłączenia do niej stacyi ubocznej, znajdującej się w ubikacyi biurowej, zalicza się ją do klasy taryfy *C*, począwszy od najbliższego terminu płatności, niezależnie od prawa Zarządu do spowodowania nowych liczeń (zobacz wyżej przy 2).

8. Jeżeli zgłoszono przekształcenie połączenia samoistnego na połączenie towarzyskie albo połączenia we dwójkę na połączenie we czwórkę, wówczas zarządza się zaliczenie do nowej klasy taryfy z chwilą przekształcenia. Jeżeli jednak przy stacyi, leżącej w strefie pierwszej, nie można przeprowadzić zaraz przekształcenia, które zgłoszono i uznano za dopuszczalne, wówczas zarządza się mimo to zaliczenie stacyi do zgłoszonej klasy taryfy z tym terminem płatności, w którym wypowiedzenie abonamentu, przedsięwzięte przez abonenta w chwili zgłoszenia, miałyby skutek prawny.

9. Jeżeli na życzenie abonenta przekształca się połączenie towarzyskie na połączenie samoistne albo połączenie we czwórkę na połączenie we dwójkę, wówczas wchodzi podwyższenie należności w życie z chwilą przekształcenia. Jeżeli chodzi przytem o połączenie samoistne, natenczas stosuje się co do zaliczenia stacyi do klas taryfy postanowienia § 4. w ten sposób, jak gdyby stacya została nowo utworzona w chwili przekształcenia.

10. Jeżeli abonent zgłasza przekształcenie stacyi abonamentowej, należącej do klasy taryfy *A*, *B*, *C* albo *D*, na połączenie z urzędem, zarządza się zaliczenie jej do klasy taryfy *G*, począwszy od najbliższego terminu płatności. Poprzednie zaliczenie wchodzi jednak napowrót w życie z mocą wsteczną, jeżeli abonent przed upływem roku od tego terminu życzy sobie znowu używać stacyi do ruchu dla rozmów miejscowych. Abonent ma wówczas zapłacić dodatkowo różnicę należności za czas, ubiegły od wspomnianego terminu.

11. Jeżeli abonent, pomijając wypadek ten, odwoła swe oświadczenie, że chce używać stacyi jedynie jako połączenia z urzędem, wówczas zarządza się podwyższenie należności z tą chwilą, w której

centralna stacya łącząca dowie się o odwołaniu. Co do zaliczania do klas taryfy stosują się postanowienia § 4. w ten sposób, jak gdyby stacya została utworzona w chwili wspomnianej.

§ 6.

Obszar, w którym obowiązuje pojedyncza opłata abonamentowa.

1. Stopy taryfy, podane w § 1., obowiązują dla stacyi, położonych w obrębie pierwszej strefy poszczególnych sieci.

Strefa pierwsza obejmuje koło o (mierzonym w linii powietrznej) promieniu, podanym w szemacie (zobacz § 1.), oraz części zamkniętego obszaru miejscowego, wychodzące poza to koło.

2. Za punkt środkowy koła uważa się przy wiedeńskiej sieci telefonicznej miejscowej wieżę św. Szczepana, przy sieciach grup II do VI centralną stacyę telefoniczną albo, jeżeli stacya ta ma położenie bardzo skrajne, punkt, który oznaczy się w porozumieniu z odnośną reprezentacją gminną.

Jeżeli do pewnej sieci grup II do VI należy kilka centralnych stacyi telefonicznych, wówczas własna centralna stacya łącząca stanowi dla każdej stacyi abonamentowej punkt środkowy koła.

Zarząd zastrzega sobie prawo wydania dla poszczególnych sieci odmiennych przepisów, dostosowanych do warunków miejscowych.

3. Jeżeli chodzi o samoistne stacye abonamentowe, wówczas stanowi urząd łączący zawsze punkt środkowy koła. Promień dla oznaczenia strefy pierwszej wynosi tak jak w VI. grupie sieci 1 kilometr.

§ 7.

Dodatki za odległość. Zwrót kosztów urządzenia przewodu.

1. Od tych stacyi abonamentowych głównych z połączeniem samoistnem, które leżą poza obrębem strefy pierwszej, pobiera się prócz opłaty abonamentowej w myśl § 1. dodatek za odległość, który wynosi w strefie drugiej, tj. aż do odległości pięciu kilometrów w linii powietrznej od granicy strefy pierwszej, 3 K za każde 100 metrów, a w strefie trzeciej o szerokości również pięciu kilometrów, 10 K za każde 100 metrów linii powietrznej, porągniętej między stacyą a granicą strefy pierwszej. Nadwyżki ulankowe liczy się przytem za pełnych 100 metrów.

2. W miejsce dodatku za odległość w kwocie 10 K wchodzi dodatek w kwocie 3 K, jeżeli starający się o połączenie woli zapłacić kosztu urządzenia przewodu w obrębie strefy trzeciej. Koszta te oblicza się według stopy jednostkowej 30 K za każde 100 metrów długości trasy przewodu w obrębie strefy trzeciej. Nadwyżki ułamkowe liczy się przytem za pełnych 100 metrów.

3. Dodatki za odległość należy niszczać w pełnej wysokości także od stacyi sezonowych.

§ 8.

Szczególne umowy co do warunków abonamentu.

1. Warunki abonamentu, a zwłaszcza należytości, za połączenia samoistne, które wychodzą poza granice strefy pierwszej więcej jak 10 kilometrów w linii powietrznej (strefa czwarta), tudzież za połączenia towarzyskie poza obrębem strefy pierwszej, wreszcie we wszystkich strefach za połączenia szczególnie kosztowne lub wykonane wśród szczególnie trudnych warunków (zwłaszcza w razie prowadzenia ich ponad rzeki, użycia kabli morskich, prowadzenia przewodu przez okolice niedostępne lub górskie albo jeżeli z przyczyn miejscowych nie można wykonać przewodu według normalnego systemu budowy) będą ułożone w każdym wypadku z osobna między Zarządem a starającym się o połączenie.

§ 9.

Taryfa dla stacyi abonamentowych ubocznych.

1. Opłata abonamentowa za wewnętrzne stacje uboczne wynosi 40 K. Jeżeli w tym samym budynku co stacya łącząca znajduje się więcej jak trzy stacje uboczne, wówczas zniża się opłatę abonamentową za stacyę uboczną czwartą do dziesiątej na 30 K, a za każdą dalszą stacyę uboczną na 20 K z tem zastrzeżeniem, iż tylko dla pierwszych dziesięciu wewnętrznych stacyi ubocznych dostarcza się bezpłatnie spisu abonentów.

2. Opłata abonamentowa za zewnętrzne stacje uboczne wynosi 40 K. Do niej przychodzi nadto dodatek za odległość w kwocie 3 K, względnie 10 K za każde 100 metrów lub ułamek tej odległości w linii powietrznej między stacyą uboczną a jej stacyą łączącą, stosownie do tego, czy ta linia powietrzna biegnie w pierwszej i drugiej albo też w trzeciej strefie odnośnej sieci. Najmniej jednak pobiera się dodatek w kwocie 10 K.

Gdy i o ile wspomniana linia powietrzna przypada na strefę trzecią lub czwartą, mają mieć zastosowanie postanowienia §§ 7. i 8. o zniżeniu dodatku za odległość za zwrotem kosztów urządzenia przewodu, względnie o ustanowieniu warunków abonamentu, a zwłaszcza należytości, na podstawie umowy. To samo odnosi się do połączeń szczególnie kosztownych albo takich, które mają być urządzone wśród szczególnie trudnych warunków.

3. Za stacje sezonowe uboczne zniża się opłatę abonamentową, wynoszącą 40 K, na 24 K, a opłatę, wynoszącą 30 K albo 20 K, na 18 K.

§ 10.

Zmiana granicy stref.

1. Jeżeli przez przełożenie centralnej stacyi telefonicznej do innego budynku przesuną się granice stref w obrębie danej sieci telefonicznej, wówczas nie zachodzi z tego powodu żadna zmiana w należytościach za stacje abonamentowe, urządzone poprzednio.

2. Jeżeli granice stref zostają przesunięte wskutek rozszerzenia zamkniętego obszaru miejscowego, wówczas może abonent żądać, aby na nowo obliczono albo w danym razie pominięto dodatek za odległość od jego stacyi, objętej tą zmianą, począwszy od tego terminu płatności, w którym wypowiedzenie jego miałoby skutek prawny.

§ 11.

Zniżenie opłaty abonamentowej.

(Do § 25. r. t.)

1. Władze i urzędy państwowe uiszczają za stacje abonamentowe główne, zaliczone do klas taryfy *A, B, C i D*, 50 procent, za stacje, zaliczone do klas taryfy *E i G*, 70 procent taryfowej opłaty abonamentowej, a za stacje abonamentowe uboczne opłatę abonamentową w kwocie 20 K rocznie.

2. Inne urzędy publiczne (krajowe, gminne lub kościelne) korzystają na podstawie prośby, wniesionej w każdym wypadku z osobna, co do stacyi abonamentowych głównych, zaliczonych do klas taryfy *A, B, C i D*, ze zniżenia opłaty abonamentowej na 50 procent, a co do stacyi, zaliczonych do klas taryfy *E i G*, ze zniżenia jej na 70 procent kwoty taryfowej, zaś co do stacyi ubocznych ze zniżenia opłaty abonamentowej na 20 K przy bezpłatnem dostarczeniu spisu abonentów telefonu.

3. Przedsiębiorstwa ogólnie użyteczne korzystają na podstawie prośby, wniesionej w każdym

wypadku z osobna, ze zniżenia opłaty abonamentowej od stacyi abonamentowych głównych, zaliczonych do klas taryfy *A*, *B*, *C* i *D*, na 70 procent kwoty normalnej, oraz ze zniżenia opłaty abonamentowej od stacyi ubocznych, wynoszącej 40 K albo 30 K, na 28 K.

4. Stacje abonamentowe telefoniczne lekarzy i lekarzy weterynaryjnych będą zaliczone do klasy taryfy *D* także wówczas, gdyby według postanowień rozdziałów III. i IV. należało zaliczyć je do klasy taryfy *C*, a więc także wówczas, jeżeli stacja wysyła w ciągu roku 2401 do 3000 wezwań własnych i jeżeli nie jest umieszczona w ubikacji mieszkalnej. Natomiast stacje abonamentowe lekarzy i lekarzy weterynaryjnych, wysyłające więcej aniżeli 3000 wezwań własnych w ciągu roku, należą do klasy taryfy *B*, względnie *A*.

5. Telefony biurowe przedsiębiorstw dziennikarskich i przedsiębiorstw korespondencyi dziennikarskich zalicza się do klasy taryfy *C* także wówczas, gdyby według postanowień rozdziałów III. i IV. należało zaliczyć je do klasy taryfy *A* lub *B*, a więc także wówczas, jeżeli stacja wysyła w ciągu roku 3001 do 12.000 własnych wezwań.

6. Zniżenie nie odnosi się w żadnym razie do dodatków za odległość.

7. Za stacje sezonowe należy opłacać 60 procent należności zniżonej, jednak przy stacjach ubocznych nigdy mniej aniżeli 18 K rocznie.

8. Zniżenia, wspomniane w punktach 1 do 5, wykluczają się wzajemnie.

B. Inne należności peryodyczne.

§ 12.

Ryczałty za konserwację.

(Do § 24., p. 2. r. t.)

1. Ryczałt za konserwację wynosi:

- a) za dzwonek indukcyjny, włączony jako dzwonek poboczny, albo za dzwonek poboczny *G. L.* ze znakiem widokowym lub bez niego albo za skrzynkę z klapkami zapadkowymi *G. L.* 2 K.
- b) za dzwonek o prądzie stałym, funkcjonujący jako dzwonek poboczny, z osobną klapą zapadkową (bez stosu) albo za skrzynkę z klapkami zapadkowymi *G. L.* z dołączonym przyrządem stałe dzwoniącym 3 K,
- c) za jeden stos bateryjny 1 K 60 h,
- d) przy łączniku centralnym:
 - α) za każdy przewód, będący w użyciu, 4 K,
 - β) za garnitur mikrotelefonu (wraz z baterją) 10 K,

e) przy innym urządzeniu dodatkowym dla kilku przewodów:

- α) za dwa wprowadzone przewody 5 K,
- β) za każdy dalszy przewód 2 K.

W razie ewentualnego skombinowania przyrządów, wymienionych pod a) do e), oznacza się należytość ryczałtową przez zesumowanie należności ryczałtowych, przypadających za poszczególne przyrządy.

2. Za utrzymanie reszty urządzenia dodatkowego w dobrym stanie nie pobiera się ryczałtu.

3. Dla stacyi sezonowych zniża się ryczałt za konserwację na 60 procent podanych kwot.

§ 13.

Ryczałt za stałe połączenie.

(Do § 21., p. 4. r. t.)

Ryczałt za regularne uskutecznianie stałego połączenia raz na dzień wynosi miesięcznie 1 K. Za każde dalsze stałe połączenie codzienne podwyższa się ryczałt o 1 K na miesiąc.

C. Należności jednorazowe.

§ 14.

Należność za wymianę.

(Do § 15., p. 2. r. t.)

Należność za wymianę przyrządu, odpowiadającego jeszcze wymaganiom ruchu, na inny przyrząd tego samego lub innego typu wynosi 24 K (razem z kosztami roboczymi).

§ 15.

Należność za stałe połączenie.

(Do § 21., p. 5. r. t.)

Za uskutecznienie stałego połączenia na podstawie żądania, postawionego tylko odnośnie do pewnego szczególnego wypadku, pobiera się należność w kwocie 20 h. Należność ta odpada jednak, jeżeli używa się stałego połączenia do pewnego aktu, podlegającego opłacie.

Uwaga:

Rozmowa międzymiastowa podlega i wleczas opłacie należności, jeżeli prowadzi się ją jedynie na przewodzie międzymiastowym, użytym do stałego połączenia.

§ 16.

Należytość za zwolnienie.

(Do § 32. r. t.)

Należytość za zwolnienie z abonamentu przed czasem właściwym wynosi przy stacjach głównych i stacjach ubocznych zewnętrznych 10 K, a przy stacjach ubocznych wewnętrznych 5 K za każdy kwartał, z którego zwolniono abonenta.

D. Ryczałty i stopy jednostkowe za różne świadczenia.

(Do § 27., p. 2. r. t.)

§ 17.

Urządzenie lub rozebranie przewodu łączącego.

(Do § 30., p. 2., § 32., p. 2., i § 33., p. 2. r. t.)

1. Koszta urządzenia przewodu, które abonent ma wynagrodzić w myśl § 30., p. 2., § 32., p. 2., lub § 33., p. 2. regulaminu telefonicznego, oblicza się według stopy jednostkowej po 30 K, a koszty rozebrania przewodu według stopy jednostkowej po 2 K za każde 100 metrów długości trasy odnośnego kawałka przewodu, licząc nadwyżki ułamkowe za pełnych 100 metrów (porównaj także taryfę, § 7., punkt 2.).

2. Obliczając stosunkowo w myśl powołanych przepisów nieubiegłą jeszcze część czasu, w ciągu którego abonent byłby związany abonamentem, należy wstawiać w rachunek jedynie pełne kwartały kalendarzowe.

§ 18.

Umieszczenie urządzeń dodatkowych.

(Do § 16., p. 1. r. t.)

Opłaca się:

1. Za umieszczenie urządzeń dodatkowych w stacji telefonicznej abonamentowej (włączenie dzwonek indukcyjnych, skrzynek z kłapkami zapadkowymi o prądzie stałym, tablic, przełączników, skrzynek łącznikowych itd. aż do sześciu drutów przewodowych wraz z zupełnem zaprowadzeniem przewodów doprowadzających do przyrządów dodatkowych) prócz kosztów przyrządów lub baterii, ryczałt w kwocie 7 K;

2. za urządzenie drugiej słuchawki przy przyrządzie telefonicznym oprócz ceny nabycia, ryczałt w kwocie 2 K;

3. za dostarczenie i umieszczenie kontaktów zatyczkowych:

- a) za każdy kontakt zatyczkowy, ryczałt w kwocie 16 K;
- b) za każdą baterię, która ma być osobno ustawiona (dwa elementy, skrzynka bateryjna), ryczałt w kwocie 10 K;
- c) jeżeli długość przewodu między dwoma kontaktami zatyczkowymi przenosi 50 metrów, za każde dalsze 50 metrów przewodu lub ułamek tej długości, stopę jednostkową w kwocie 10 K.

Uwaga.

Kontakty zatyczkowe służą do peryodycznego przenoszenia stacji abonamentowej. Muszą one leżeć w obrębie tego samego kompleksu budynków i będą pod względem umieszczenia traktowane tak, jak zupełne stacje abonamentowe (§ 11. r. t.). Dla jednej stacji abonamentowej nie urządza się więcej jak 5 kontaktów zatyczkowych.

Jeżeli na żądanie abonenta dostarczy mu się prócz przyrządu, należącego do normalnego urządzenia stacyjnego, nadto dalsze przyrządy stacyjne do użytku przy kontaktach zatyczkowych, wówczas należy płacić za każdy z tych dalszych przyrządów roczną opłatę abonamentową za stację poboczną (bez ewentualnego dodatku).

§ 19.

Przełożenie stacji abonamentowych i urządzeń dodatkowych.

(Do § 30. r. t.)

1. Ryczałt za przełożenie stacji abonamentowej wynosi:

- a) w razie przełożenia w obrębie tej samej ubikacji, 5 K;
- b) w razie przełożenia do innej ubikacji tego samego budynku:
 - α) jeżeli do stacji dochodzi tylko jeden drut, 10 K;
 - β) jeżeli do stacji dochodzą dwa druty, 15 K;
- c) w razie przełożenia do innego budynku:
 - α) w wiedeńskiej sieci telefonicznej miejskiej, 25 K;
 - β) we wszystkich innych sieciach telefonicznych tyle, co pod b).

2. W razie przełożenia wewnętrznej stacji ubocznej do innej ubikacji lub do innego budynku równocześnie ze stacją łączącą, podwyższa się ryczałt za przełożenie stacji łączącej o kwotę 10 K. We wszystkich innych wypadkach należy opłacać za przełożenie stacji ubocznej ten sam ryczałt, co za przełożenie stacji głównej.

3. Jeżeli równocześnie ze stacją abonamentową przenosi się urządzenia dodatkowe, które do niej należą, wówczas podwyższa się ryczałt za przełożenie stacji o 5 K, o ile nie dochodzi więcej jak sześć drutów. Jeżeli dochodzi więcej jak sześć drutów, oblicza się koszt osobno.

Ryczałt za przełożenie samego aparatu dodatkowego wynosi:

- a) w razie przełożenia w obrębie tej samej ubikacji, 5 K;
- b) w razie przełożenia do innej ubikacji, 10 K.

§ 20.

Różne roboty drobne.

Oplaca się:

- a) za tymczasowe rozebranie przyrządu telefonicznego wraz z jego ponownym umieszczeniem, ryczałt w kwocie 5 K;
- b) za robotę monterską przy wymianie przyrządów telefonicznych, ryczałt w kwocie 4 K, który jednak odpada, jeżeli abonent z powodu wymiany przyrządu telefonicznego ma złożyć opłatę za wymianę (porównaj wyżej § 14.);
- c) za wymianę lejków do mówienia lub słuchawek, wliczając tu także wartość tych części przyrządu, ryczałt w kwocie 2 K.

Część druga.

(Do rozdziału III. regulaminu telefonicznego.)

A. Rozmowy.

§ 21.

Należność za rozmowę.

(Do § 44. r. t.)

- a) Należność za rozmowę miejscową wynosi:
 - 20 h za jednostkę rozmowy zwyczajnej;
 - 60 h za jednostkę rozmowy pilnej.
- b) Należność za rozmowę międzymiastową wynosi:
 - na odległość aż do 50 kilometrów (I. strefa dalsza) 60 h;

na odległość aż do 100 kilometrów (II. strefa dalsza) 1 K;

na odległość aż do 300 kilometrów (III. strefa dalsza) 2 K;

na odległość aż do 600 kilometrów (IV. strefa dalsza) 3 K;

na odległość powyżej 600 kilometrów (V. strefa dalsza) 4 K

za jednostkę rozmowy zwyczajnej, a trzy razy tyle za jednostkę rozmowy pilnej.

Rozstrzyga wzajemne oddalenie obu urzędów telefonicznych, między którymi prowadzi się rozmowę na przewodach międzymiastowych. Celem oznaczenia oddalenia tego podzielony jest cały obszar królestwa i Księstwa Liechtenstein na kwadraty taksowe o długości boków, wynoszącej dwie mile geograficzne. Za wzajemne oddalenie obu wspomnianych urzędów telefonicznych uważa się rachunkowo oznaczony odstęp między punktami środkowymi obu kwadratów taksowych, w których urzędy te leżą. Przytem liczy się dwie mile geograficzne za 14·84 kilometra i pomija ułamki kilometra przy wyniku ostatecznym.

Dla połączeń, do których używa się międzymiastowych przewodów krótkich, nie przenoszących 10 kilometrów (I. strefa bliska), zniża się należność za rozmowę międzymiastową na 30 h, a dla połączeń, do których używa się międzymiastowych przewodów krótkich, nie przenoszących 20 kilometrów (II. strefa bliska), na 40 h za jednostkę rozmowy zwykłej, zaś trzy razy tyle za jednostkę rozmowy pilnej. Przytem nie liczy się części ułamkowych kilometra.

- c) Należność za zamówione rozmowy nocne (§ 46. r. t.) i za rozmowy dziennikarskie (§ 47. r. t.) wynosi połowę należności, przypadającej według lit. b) za zwyczajne rozmowy międzymiastowe o tej samej ilości jednostek i w tej samej relacji.

Jeżeli upoważnienie do prowadzenia rozmów dziennikarskich za znizeniem obejmuje kilka połączeń międzymiastowych, dla których obowiązują należności za rozmowę w różnej wysokości, i jeżeli z końcem miesiąca przeprowadzono mniej niż 50 jednostek rozmowy, wówczas należy obliczyć opłatę za jednostki rozmowy, brakujące jeszcze do tej liczby, według przeciętnej wysokości opłat (zniżonych), przypadających za jednostki rozmów przeprowadzonych.

§ 22.

Inne należności.

- a) Należność za wezwanie (§ 49. r. t.) równa się należności za rozmowę, nie może jednak wynosić mniej niż 30 h, ani więcej niż 1 K.
- b) Należność za odwołanie rozmowy (§ 49. r. t.) wynosi:
- w ruchu miejscowym, w strefach bliskich i w strefie dalszej I i II, 30 h;
- w strefie dalszej III do V, 1 K.
- c) Jeżeli wezwanie do rozmowy lub odwołanie rozmowy odnosi się do więcej jak jednej osoby, podwyższa się należność za wezwanie względnie za odwołanie rozmowy o 30 h od każdej dalszej osoby.
- d) Należność za zapowiedzenie rozmowy (§ 50. r. t.) wynosi 30 h.

B. Ruch dla pośredniczącego przesyłania.

§ 23.

Pośredniczące przesyłanie telegramów.

(Do § 52. r. t.)

Należność za telefoniczne przesłanie telegramu przy nadaniu, przesyłce lub oddaniu wynosi 10 h od każdego 50 słów, obliczonych według taksy, albo ułamka tej ilości słów.

§ 24.

Pośredniczące przesyłanie fonogramów.

(Do § 53. r. t.)

Należność za telefoniczne przesłanie fonogramu składa się z taksy zasadniczej w kwocie 10 h i taksy od słowa w kwocie 1 h.

Liczbę słów oznacza się według przepisów, obowiązujących dla telegramów.

Należność za doręczenie fonogramu umyślnym posłańcem równa się należności ekspresowej za przesyłkę poczty listowej.

W obrębie wiedeńskiej sieci telefonicznej miejscowej nie przesyła się fonogramów umyślnym posłańcem.

§ 25.

Pośredniczące przesyłanie telefonem wiadomości publicznych.

(Do § 54. r. t.)

Do wiadomości publicznych, które na żądanie można przysłać abonentowi telefonem, należą:

- a) kursa wiedeńskiej giełdy papierów wartościowych;
- b) kursa wiedeńskiej giełdy dla produktów gospodarstwa rolnego;
- c) przepowiednie pogody.

Telefoniczne przesyłanie wiadomości tych jest ograniczone do urzędów, do których one nadechodzą drogą telegraficzną, i do tych okresów czasu, do których zarządzenie takie odnosi się. Jest ono niedopuszczalne na wiedeńskiej sieci telefonicznej miejscowej.

Zależy od abonenta, czy zażąda telefonicznego przesyłania wspomnianych wiadomości w pełnym zakresie, będącym do rozporządzenia urzędu, albo jedynie w zakresie ograniczonym.

Przesłanie skutecznia się przez powtórzenie tekstu, nadeszłego do urzędu, a w danym razie części tekstu, objętych żądaniem. Uzupełnienie cyfr względnie odszyfrowanie grup liter jest rzeczą abonenta.

Należność za telefoniczne przesyłanie wiadomości publicznych równa się należności za pośredniczące przesyłanie fonogramu tej samej długości.